

„Рождество“ - Лоренцо Коста, ок. 1500 г.

Голяма радост за всички човеци

† Петко Христов, Никополски епископ

Ангелът им каза:

„Не бойте се: ето, благовестя ви голяма радост, която ще бъде за всички човеци; защото днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ“ (Лк. 2, 10-11).

Скъпи братя и сестри,
В годината, посветена на свещенството, посрещаме с подobaваща тържественост рождението на Първосвещеника и отслужваме Тайната на нашето спасение, чудното рождение на нашия Спасител. Едно събитие, станало начало на една нова ера за човешкия род.

Това, което Бог беше обещал, а пророк Исаия беше известил, се изпълни. Той беше Бог, но стана и човек. Той прие нашата човечност, без да из-

губи своята божественост. Той се смири, за да се издигне над всичко. Той се роди човек, но не престана да бъде Бог. Родил се малък, за да извърши дела на великан, слаб и беден, за да ни направи богати и силни. Родил се на тъмно и студено, за да ни даде светлина и топлина.

С раждането на това най-малко дете щеше да се осъществи цялата тайна на нашето изкупление.

Защото как щяхме да бъдем

На стр. 5

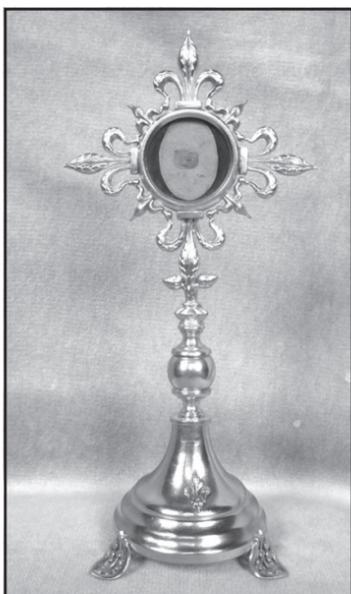
Мощехранителница с частица от тялото на свети Жан-Мари Виане

Тази година, посветена на свещеника, минава под знака на патрона на мирските свещеници - скромния изповедник от Арс Жан-Мари Виане.

Оказва се, че под номер 288 в сбирката на Католическата апостолическа екзархия в София се съхранява мощехранителница с частица от тялото на светеца. Буквалният надпис на мощите е: „Ex Substantiis corporis Bⁱ J.-M. Vianney (От тялото на блажен Жан-Мари Виане). Според надписа тези мощи са на тогава блажения Жан-Мари Виане, който е провъзгласен за такъв на 8 януари 1905 г. от папа Пий X, а за светец е канонизиран през

1925 г. от папа Пий XI. Следователно произходът им е от периода 1905-1925 г. Печатът върху червен восък, пломбирац реликвария, изобразява кардиналски герб с тримачтов кораб, напомнящ (сравнен с друг един от същата сбирка) герба на кардинала на Париж (корабът участва и в герба на града; това вероятно е кардинал Франсоа-Мари-Бенжамин Ришард, който от 1871 г. е владика на Беле и който дава ход на делото за обявяване на блажен на Жан-Мари Виане; от 8 юли 1886 г. той е архиепископ на Париж, а от 1889 г.

На стр. 7

Света Цецилия - моли се за хористите

Репортаж от Житница

Училищното настоятелство „Свети Йосиф“ към ОУ „Христо Смирненски“ в село Житница организира съвместна инициатива с енорийския свещеник и цялата енория. Отец Христо Табаков съобщи, че започва събирането на средства, с които да бъде закупено пиано за училището. В продължение на един месец всеки желаещ ще може да пусне пари според възможностите си в касичката, поставена в храма. Добрата вест - както за децата от училището, така и за техните учители и възпита-

тели - дойде точно в деня, когато Църквата почита света Цецилия - покровителка на църковната музика. Според енорийския свещеник, ако бъде закупено пиано, ще се даде възможност на много деца да открият дарбата си да свирят, а защо не и да помагат на църковните хорове. И тъй като възпоменанието се падна в неделя, когато пък се отбелязва тържеството Христос Цар, отец Христо направи много силна връзка между света Цецилия и Божия син -

На стр. 8

Ново богатство

На празник в Бърдарски геран

На 1 ноември, празника на всички светци, апостолическият нунций в България архиепископ Януш Болонек гостува на енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран. За да засили още повече радостта на вярващите, в Бърдарски геран дойде и епископът на Никополската епархия монс. Петко Христов. Енорийският свеще-

ник отец Койчо Димов беше поканил вярващи и от Гостиля, Враца и Бяла Слатина. Техните групи бяха придружени и от г-жа Мариана Романова - кметница на с. Гостиля; г-жа Цветомила Спасова - кметница на с. Бърдарски геран, и г-н Венцислав Василев - кмет на Бяла Слатина. От Царев брод

На стр. 2

На 21 ноември, празника Въведение Богородично, две сестри кармитки от манастира „Свети Дух“ в София дадоха вечните си обети. Сестра Анастасия на Животворящия Кръст и сестра Мария-Елисавета на Пресвета Троица казаха своето „Да“ на Бог по време на тържествената литургия, отслужена от епископ Христо Проиков в съслужение с папския нунций архиепископ Болонек и много свещеници. Параклисът беше изпълнен докрай с вярващи от енорията и гости от Словакия, роднини и близки на нашите две сестри. Хористите под ръ-

На стр. 8

Умирам доброволно за вярата

Днес празнуваме деня на Евгений Босилков, на нашия Евгений Босилков. Човекът, който обичаше и обича Белене повече от всички беленчани, взети заедно. Въпреки че не всички беленчани се чувстват горди, че имат такъв съгражданин като него. Колко са верни думите на Исус: „Никой не е пророк в собствената си страна!“

Евгений обичал духовното семейство, към което принадлежал. Чувствал се горд да бъде пасионист. Евгений обичал Църквата на Исус и поспециално обичал онази част от Църквата, която му била поверена - неговата епархия. Защитавал я до последен дъх. До мъченичеството.

Евгений е роден в бедно, но честно и религиозно семейство. Неговото монашеско и свещеническо звание се раждат в семейството. Като епископ той не се срамувал да разказва как е пасял овце и кози край бреговете на Дунав. Но Бог имал голям и чуден план за това момче. И това момче отговорило с радост и ентузиазъм на Божия план за него.

Той живял напълно блаженствата на Исус.

Евгений бил свободен човек. Не се оставил да бъде спласен и повлиян от нищо и от никого. Имал за ориентир своята съвест, осветена от вярата.

Евгений бил истински човек. Обичал живота, приятелството, спорта, музиката, всички хубави неща, които всеки ден му предоставял животът.

Евгений обичал своята родина. Обичал, разбира се, и онези, които го осъдили на смърт. Тези наемници се били продали на чужда нация. За разлика от тях той бил верен син на своята родина. Обожававал своята България.

Преди изпълнението на смъртната присъда казва на своите близки, дошли да го видят за последен път: „Облечен съм в Божията милост. Господ ми дава дара на мъченичеството. Умирам доброволно за вярата. Кажете на всички, че не предадох нито Църквата, нито папата и че защитих моите свещеници.“ Последните думи на Евгений ни разкриват неговото величие.

Преди процеса пише: „Следите от нашата кръв са гаранция за прекрасното бъдеще на Църквата в България.“

Да стане пророчеството на Евгений реалност - това зависи и от нас, от всеки един от нас. Нека застъпничеството на нашия закрилник да ни помага да бъдем верни на евангелието на Исус - така, както той му беше верен.

Проповед на отец Корадо Газбаро, енорист в Белене и ректор на светилището на блажен Евгений Босилков, за празника на блажения мъченик на 13 ноември 2009 г.

Иди и ти прави също така

И тази година на 14 и 15 ноември успенското семейство и техни приятели почетоха тържествено паметта на нашите трима български свещеници - мъчениците Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков, тържествено провъзгласени за блажени от папа Йоан-Павел II през 2002 г.

Благодарим на всички приятели, които уважиха празника ни, както и на всички онези, които молитвено и с мислите си бяха с нас.

За случая специално пристигнаха нашите приятели от Румъния - отци успенци, послушници и сестра Моника, облатка-успенка, от общността в Бъкау, които бяха доволни да споделят празника с нас, но също така и да научат малко повече за историята и живота на тримата мъченици, живели във време, което за нас, помладите, е някак чуждо, далечно и непонятно.

Срещата започнахме в събота с разходка по местата в Пловдив, свързани по някакъв начин с тримата блажени - колежа „Свети Августин“, в който те са учили и преподавали, катедралата „Свети Лудвиг“, в която отец Йосафат и отец Павел са били кръстени, а отец Павел дори ръкоположен за свещеник. Видяхме паметника, който бившите ученици на отец Камен са издигнали в негова чест и в знак на признателност, площада, на който по време на тържествената литургия папа Йоан-Павел II ги провъзгласи за блажени, и накрая черквата „Света Богородица Лурдска“, защото тази година в Лурд (Франция) по време на тържествена литургия на 12 август образът на тримата български блажени мъченици беше поставен за молитва в огромната подзем-

на базилика, посветена на папа Пий X, сред многобройните образи на различни светци и блажени от цял свят.

За да разберем по-добре времето, в което са живели, и това, което са преживели нашите мъченици на вярата, в събота след разходката гледахме документален филм за лагерите в България през комунизма - „Присъдата“, и да си признаем, бяхме шокирани от това, което видяхме. Възхищавам се още повече на смелостта им и непоколебимата им вяра в толкова трудни моменти,

във времена, в които е било истинска лудост да заявиш открито, че вярваш в Бог.

В събота вечерта на прекрасна молитвено бдение, което се превърна в традиция за този празник, размишлявахме заедно с папа Бенедикт XVI в светлината на Евангелието и обожавяхме Този, заради Когото Павел, Камен и Йосафат не се поколебаха да дадат живота си.

Празника завършихме в неделя с тържествена литургия,

отслужена от нашия владика Негово високопреосвещенство епископ Христо Проиков в присъствието на много гости.

И не знам дали е случайност, но в неделята, в която почитаме тяхната памет, се чете Евангелието за добрия самарянин, което може би подхожда най-добре на живота и делото на тези храбри и истински християни, мъченици за вярата. Християни докрай, без условности, без съмнения.

И монс. Христо ни го повтори няколко пъти по време на прекрасната си проповед: „Истинският християнин никога не си задава въпроса - какво ще стане с мен, ако се спра и помогна на изпадналия в беда, а той се пита - какво ще стане със страдащия човек, ако не се спра и не постъпя като истински християнин, ако не му помогна?“ Може би същият въпрос са си задавали и нашите мъченици - какво ще стане с тези, които идват след нас, ако ние сега отстъпим и не бъдем истински християни докрай?

И днес именно благодарение на тях ние сме това, което сме, имаме това, което имаме, благодарение на всички хора, които в светлината на силната си вяра непоколебимо са вървели напред към Този, който от безкрайна любов към хората прие смърт на кръста. Сега, след толкова години от тяхната смърт, от нас зависи дали ще приемем за свой техния девиз, девиза на всички светци и блажени: „Иди и ти прави също така.“ За това,

На празник в Бърдарски геран

От стр. 1

да участва в празничния ден дойде сестра Беате Шрьотер, настоятелка на манастира на сестрите бенедиктинки.

Началото на празника започна с шествие, водено от двамата йерарси и отец Койчо, заедно с верния народ. Светлата литургия за Деня на всички светци отслужи апостолическият нунций монс. Болонек в съслужение с Никополския епископ Петко Христов и отец Койчо Димов. Монс. Болонек е третият папски нунций, който посещава с. Бърдарски геран - след монс. Бласко Коласо и монс. Антонио Менини. В своята проповед монс. Болонек призова вярващите да подражават на Исус Христос и чрез блаженствата да вървят по пътя на светостта. Той даде в края на литургията папския благослов, а вярващите изпяха „Christus vincit“ (Христос побеждава). Също така монс. Болонек подари на отец Койчо казула за отслужване на светлата литургия и богослужбени съдове.

След службата папският

нунций остана между хората, поговори с тях и се поинтересува от проблемите на енорията. Негово високопреосвещенство разгледа терена, собственост на сестрите бенедиктинки, влезе в порутената немска черква в селото, а сестра Беате сподели с нунция голямото желание на сестрите бенедиктинки да възстановят немското училище в селото, храма и да построят младежки център в Бърдарски геран. Монс. Болонек специално се поинтересува от отец Койчо как се развива енорията във Враца, а свещеникът обясни, че главният архитект на Враца се е съгласил да направи идейния проект на черквата, с който ще се кандидатства за закупуване на терен. Нунция остана много доволен от получената информация и още веднъж потвърди специалния си интерес към младата врачанска енория.

Така премина в енория Бърдарски геран празникът Всички светци, който ще се помни още дълго от католиците в селото.

Росица ЗЛАТЕВА

Московската патриаршия издаде сборник от текстове на папата

За първи път Московската патриаршия публикува сборник от изказвания и мисли на папа Бенедикт XVI за Европа. Сборникът е двуезично италиано-руско издание и носи заглавието „Европа, духовна родина“. Представянето в Рим премина във формата на кръгла маса с изказвания

на отец Милан Жуст от Папския съвет за насърчаване на християнското единение и архимандрит Сергей Звонарев от Московската патриаршия. Издаването на книгата е осъществено от Московската патриаршия съвместно с асоциация „София“ с председател проф. Пиерлука Адзаро.

Ректорът на католическия университет „Пресвято Сърце Исусово“ в Милано проф. Лоренцо Орнаги съобщи, че през април 2010 г. на аналогична среща в Милано ще бъде представена книга на патриарх Кирил.

По Радио ВАТИКАН

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благобест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakom Mapuo Georuev
ISSN 0861-6450

Полша. Всички полски печатни и електронни медии съобщават за феномен в черква на гр. Соколка (Североизточна Полша). През октомври 2008 г. по време на причестяване на богомолци енорийският свещеник изпуска причастие на пода. Според църковните предписания тази хостия се поставя в литургичен съд с вода и се съхранява в сакристите. След една седмица свещеникът вижда, че причастieto не се е разтворило нормално, а половината му е покрита с кръв. Той съобщава това на епархийния епископ Едвард Озоровски, който взема съда с хостията и го предава за анализ в медицинския университет на гр. Биалосток - център на епархията. Двама професори анализират хостията и установяват, че кръвта е от тъкан на сърдечен мускул на жив организъм. Епископът предава съда и резултата от анализа в нунциатурата във Варшава. Ватикан съставя комисия, за да провери отново този уникален случай. Това чудо обаче вече привлича всекидневно десетки хиляди поклонници в местния храм.

Кипър. Архиепископ д-р Антонио Франко е апостолически нунций в Кипър и Израел и апостолически делегат за Йерусалим и Палестина. Той урежда посещенията на папа Бенедикт XVI в Кипър, което ще се състои през юни 2010 г. по покана на кипърския президент Деметриос Христовиос. В Кипър папата ще се срещне с католическата общност и с висши православни представители.

Франция. В знак на солидарност с най-бедните католици и поради икономическата и финансовата криза всички свещеници от епархията на Лион са се отказали от едномесечна заплата. Католическата църква в страната се поддържа изключително от кръщавания, венчавки, погребения, дарения, завещания, спонсори, наеми и от реклами в радиата, телевизиите и печатните медии на Църквата. Заплатите на свещениците и епископите са между 800 и 1500 евро на месец.

Австрия. Голяма група от Виенската филхармония заедно с палестинска група организират тридневен музикален фестивал за жителите на Витлеем - рождения град на Христос. Концертите ще се състоят на площада пред витлеемската катедрала „Рождество Христово“.

+++ На 102-годишна възраст е починала проф. д-р Елизабет Бауер - директорка на библио-

теката на католическата социална академия във Виена. Приживе тя е удостоявана с високи държавни и религиозни отличия.

Англия. Англиканският епископ на Чичестър Джон Хинд е заявил, че Англиканската църква е пред цялостно разцепление поради ръкополагането на жени и хомосексуалисти за пастори и епископи. Той е посочил, че много от англиканските пастори заедно с енориите са се присъединили към Католическата църква.

САЩ. Американската телевизия ФОКС е организираща блиц състезание по покер, в което е участвал и свещеникът от Южна Каролина отец Ендру Трап. Отчето спечелил 250 хиляди долара. Епископът го предупредил, че това състезание не подобава на духовник и може да се сметне за порок. Свещеникът отговорил, че още от дете е запален по покера и че цялата сума е вложил в построяване на нова черква. Много свещеници са на страната на своя съратник и подчертават, че той е ревностен душепастир и се ползва с огромен авторитет сред миряните.

Иерусалим. През 1927 г. е било осветено светилището Мадоната от Палестина в местността Деир Рафат - западно от Йерусалим, което всяка година се посещава от над 100 хиляди поклонници от цял свят. Светилището е открито от тогавашния католически патриарх Луиджи Барсолино.

+++ По време на израелската офанзива в ивицата Газа бяха разрушени основно училище и детска градина, собственост на Католическата църква. И двете сгради вече са напълно възстановени от католическата организация „Кирхе ин Нот“ (Помощ за нуждаещата се Църква) и вече над 200 деца се обучават от монахини.

Исландия. Исландия, която преди година спаднаше към богатите страни в света, днес е на ръба на банкрута поради икономическа и финансова криза. Всеки ден безработни и бедни се тълпят пред католическата палата в столицата Рейкявик, за да просят храна. Канцлерът на католическата епархия Джак Роланд е наредил на мисионерките на любовта към ближния на Майка Тереза да изхранват всеки ден по 100 души в техния манастир. Много семейства разпродават коли и вещи, за да изплащат заемите за жилищата си.

Индия. Тленните останки на Майка Тереза (1910-1994) остават в страната. Индийските власти са отказали на Албания да й се предадат мощите, тъй като Майка Тереза е индийска гражданка и е погребана в Индия. Наскоро албанският президент Сали Бериша отново е нас-

Епископска конференция на Католическата църква в България

(член на COMECE - Комисия на Католическите епископски конференции в Европейската общност, съставена от католически епископи, делегати на страните членки със седалище в Брюксел)

По повод на днешното влизане в сила на Лисабонския договор Католическата църква в България желае да изрази своето задоволство и удовлетвореност от един конкретен принос. Освен промените в институциите новият договор прибавя към основния закон на ЕС нов параметър от особено значение за ролята на Църквите в общността.

В член 17 от Лисабонския договор се обръща внимание на идентичността на Църквата и нейната специфична роля в обществото. Посредством тази добавка Църквите и религиозните общности ще могат да водят реален диалог с европейските институции, давайки своя принос в политическите и социалните търсения на общността.

София, 1 декември 2009 г.

Епископ Христо Прошков, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България

Член 17

1. Съюзът зачита и не засяга статута, от който се ползват Църквите и религиозните сдружения или общности в държавите-членки съгласно националното законодателство.

2. Съюзът зачита също така статута, от който се ползват съгласно националното законодателство философските и неконфесионалните организации.

3. Като признава тяхната идентичност и техния специфичен принос, Съюзът поддържа открит, прозрачен и редовен диалог с тези Църкви и организации.

(Консолидирани текстове на договора за Европейския съюз и на договора за функционирането на Европейския съюз (2008/С 115/01))

тоял Индия да предаде мощите. До момента Католическата църква и монахините на Майка Тереза нямат информация относно новото запитване.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е определил темата на Световния ден за социални комуникации през 2010 г. - „Свещеникът и душепастирството в цифровия свят - новите методи в служба на Словото“. Папският медицин съвет е препоръчал Световният ден за социални комуникации да се чества на 24 януари - празника на свети Франциск от Сал, който е покровител на журналистите.

+++ Папа Бенедикт XVI ще посети на 11 май 2010 г. португалското светилище Фатима и ще престои три дни. В резиденцията си той ще приеме президента на Португалия Анибал Кавако Силва и целия Министерски съвет на страната. На тържествената литургия в све-

тилището се очакват над 300 хиляди богомолци. Светилището на Фатимската Дева е на 130 км от столицата Лисабон и всяка година се посещава от над 3 000 000 поклонници от цял свят.

+++ Съставена е комисия от духовници и историци, която ще посети селището Меджугорие в Босна и Херцеговина, където в началото на 1980 г. Дева Мария се явила на няколко пъти пред очевидци. Оттогава всяка година това място се посещава от стотици хиляди поклонници. Явлението и мястото още не са утвърдени от Католическата църква.

+++ На международното бинале по култура, което ще се състои през 2011 г. във Венеция, Ватикан ще участва със собствен павилион. За целта папа Бенедикт XVI е поканил световноизвестни творци на културата от цял свят - музиканти, архитекти, художници, скулптори, литератори, филмови дейци. Срещата е в Сикстинската капела на тема „Съвременното изкуство и Католическата църква“.

+++ Светият отец ще посети на 17 януари 2010 г. римската синагога в Деня на юдеизма. Този ден се празнува от 21 години в Италия, а от няколко години и в Полша и Австрия. Това ще е третото посещение на папата в синагога - след 2005 г. в Кьолн (Германия) и 2008 г. в Ню Йорк.

+++ Папа Бенедикт XVI е отслужил заупокойна литургия на 29 октомври т.г. в базиликата „Св. Петър“ за всички починали в света кардинали и епископи на Католическата църква. През 2009 г. са починали седем кардинали и днес кардиналската колегия наброява 185 членове, от които 113 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав (избор на папа).

+++ Светият отец е направил пасторално посещение на 8 ноември в гр. Бреша - родното място на папа Павел VI (1963-1978), и е отслужил литургия на открито на площад „Павел VI“.

+++ Папа Бенедикт XVI е от-

служил тържествена литургия на площад „Свети Петър“ в чест на свети Бернар от Клерво (1190-1253). В проповедта си той е заявил, че светецът е една от най-големите личности на Средновековието. В службата папата е бил подпомаган от личния си секретар д-р Георг Генсвайн, чиято майка Гертруд Генсвайн внезапно е починала на 78-годишна възраст. След литургията секретарят веднага е отпътувал за Германия.

+++ Светият отец е назначил кардинал Петер А. Турксен - архиепископ на Гана, за президент на Папския съвет за справедливост и мир. На този пост той наследява кардинал Ренато Мартино.

+++ Папа Бенедикт XVI ще посети на 2 май 2010 г. епархията на Торино и ще се поклони и помоли пред Христовата плащаница, която ще бъде изложена от 10 април до 23 май 2010 г.

+++ Папата е назначил архиепископ Мануел Монтейро де Кастро за секретар на кардиналската колегия. Монтейро де Кастро е роден през 1938 г. в Португалия. Завършил е папската дипломатическа академия.

+++ На 85-годишна възраст в Рим е починал дългогодишният шеф на Ватиканската жандармерия Камизо Цибин. От 1947 г. до 2006 г. той е бил на полицейска служба във Ватикан - 35 години като комендант. Служил е при шестима папи. Той е спасил папа Йоан-Павел II на 13 май 1981 г. от атентата на Мехмед Али Агджа. Година след това той осуетил нападение с нож върху папа Йоан-Павел II в светилището Фатима.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел новия посланик на Иран Али Акбар Насери, който му е връчил акредитивните си писма и му е предал личните поздравления на иранския президент. Папа Бенедикт XVI е помолил посланика да съдейства пред иранското правителство за „по-хуманно отношение към християните и за пълна религиозна и гражданска свобода“.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Европа няма бъдеще, ако не инвестира в семейството

През последните 28 години раждаемостта е намаляла критично, а браковете и разводите са се увеличили. Това са данни от представения в началото на ноември в Европейския парламент доклад „Еволюция на семейството в Европа 2009“, подготвен от Европейската мрежа на Института за семейна политика (IPF). Хората над 65 години надхвърлят с 6,5 милиона младежите под 14 години, а годишно броят на разводите е над 1 милион, като две от три семейства нямат деца, се казва в доклада. Според председателя на IPF Едуардо Херцфелдер „това предизвиква осезаеми ефекти в икономиката и социалната сфера“. От доклада изпъква „общество, деструктурирано от разтрогнатите семейства, все повече самотни семейства, нарастващ индивидуализъм и нарастваща загуба на ценности, които нарушават социалната тъкан“. Ако тази тенденция не се промени, през 2050 г. европейското насе-

ление ще бъде 27,3 милиона, като един на всеки трима жители ще бъде на 65-годишна възраст и само един на всеки осем ще бъде на 15 години, като средната „европейска“ възраст се изчислява на 46 години. В доклада се говори за „експлозия“ на абортите: „От 1990 г. в ЕС са извършени 28 милиона аборти, които са първопричината за смъртността в Европа. Техният брой е равен на сбора от населението на Малта, Люксембург, Кипър, Естония, Словения, Литва, Латвия, Ирландия, Финландия и Словакия.“ Към това се прибавя и все по-малкият брой субсидии за семействата. Според авторите на доклада Европа е на кръстопът: „Или трябва да инвестира в семейството, майчинството и децата, или да поддържа недостатъчното ниво на социални помощи за семействата, предизвикали актуалната обстановка, която има катастрофални перспективи в бъдеще.“

По Радио ВАТИКАН

ДЕН ПЪРВИ

Да се свидетелства, като се почита животът

Защо търсите Живия между мъртвите? (Лк. 24, 5)

И видя Бог всичко що създаде, и ето, беше твърде добро (Изх. 1, 1.26-31)

Колко са многобройни делата Ти, Господи! (Пс. 103/104, 1-24)

Ако мъртви не възкръсват, и Христос не е възкръснал (1 Кор. 15, 12-20)

Защо търсите Живия между мъртвите? (Лк. 24, 1-6)

Коментар

Нашият път към единството е здраво вкоренен в нашата обща вяра, в която с възкресението на Исус Христос почитаме не само живота, който Бог ни даде, но и предложението за нов живот в Христос, Който победи смъртта един път завинаги. Събирайки се заедно през тази седмица, желяем да засвидетелстваме вярата, която споделяме, и нашата грижа за живота на всички. Животът е дар от Бог за нас и колкото повече поддържаме и припомняме живота, толкова повече свидетелстваме за Онзи, чиято щедра любов ни доведе до живота отначало.

Четивото от книгата Битие ни припомня сътворяващата енергия и могъщество на Бог. Това са същата енергия и могъщество, които апостол Павел изпитва, когато среща Христос възкръснал. Апостол Павел подканва населението на Коринт да се довери изцяло на възкръсналия Господ и на Неговото предложение за нов живот. Псалмът ни връща към тази тема и възвестява славата на Божието творение. Евангелският откъс ни приканва да търсим нов живот пред културата на смъртта, която нашият свят често ни налага. Окуражава ни да се доверим в могъществото на Исус и по такъв начин да опитаме живота и изцелението.

Днес искаме да благодарим на Бог за всичко, което ни показва Неговата любов към нас - за цялото творение, за братята и сестрите във всички краища на земята, за общението в любовта, за прощката, за изцелението и за вечния живот.

Молитва

„Боже, наш Създателю, възхваляваме Те за всички онези, които свидетелстват личната си вяра с думи и дела. В живота, живян в пълнота, чувстваме Твоето любовно присъствие в многобройните ситуации, с които ни сблъскаш. Молим Те, нека нашето общо свидетелство на живота ни направи единни, за да Те благославяме Теб, Твореца на всеки живот! Амин.“

Въпроси за размишление

До каква степен твоето свидетелство, а и това на твоята Църква са насочени към живота?

Твоето свидетелство може ли да накара други хора да разберат, че Христос е въз-

кръснал от мъртвите?

Коя страна на твоя живот преценяваш, че израства?

Има ли неща от миналото, към които Църквите са се вкопчили и които в новото икуменично осъзнаване трябва да бъдат оставени настрана?

ДЕН ВТОРИ

Да свидетелстваме, споделяйки нашите съдби

Какви са тия думи, които, вървешком, разменяте помежду си? (Лк. 24, 17)

До които те пратя, ще идеш (Иер. 1, 4-8)

Възпейте Господу песен нова (Пс. 97/98, 1-9)

Утвърдявах души на учениците (Деян. 14, 21-23)

Какви са тия думи, които, вървешком, разменяте помежду си? (Лк. 24, 13-17a)

Коментар

Да споделяме нашите съдби, е подходящ начин да свидетелстваме нашата вяра в Бог. Да се слушаеме взаимно с уважение и зачитане, ни позволява да срещнем Бог във всяка личност, с която споделяме нашия опит.

Пророк Иеремия свидетелства могъществото на пророческото призвание от страна на Бог. Той трябва да сподели това, което е получил, и така да позволи на Божието слово да бъде чуто и живяно.

Този призив - да се възвестява Божието слово, е нещо, преживяно от апостолите на първата Църква, както се свидетелства в Деяния на апостолите. Псалмът ни кара да пеем на Бог с дух на възхвала и благодарност. Днешният евангелски откъс ни открива Исус, Който просветлява нашата слепота и разсейва нашите разочарования. Той ни помага да разберем нашите съдби, скрити вътре в Божия план.

През тази седмица на молитва да чуем с внимание историята на вярата на другите християни, за да срещнем Бог в различните начини на откроявания на Бог.

Съзнаваме, че можем да споделим нашия опит с другите хора чрез виртуалната възможност на технологията. Модерните средства за комуникация могат да ни помогнат да споделяме и да създадем общност по-пространна и по-широка от тази чисто физическа. Във взаимното изслушване растем във вярата и любовта. Въпреки различията на нашите лични и взаимни свидетелства се оказваме тясно свързани в единствената за нас история на Божията любов, открита в Исус Христос.

Молитва

„Боже на историята, благодарим Ти за всички онези, които споделиха своята история на вяра с нас, давайки така свидетелство за Твоето

присъствие в техния живот. Възхваляваме Те за различията на нашите съдби - било като индивиди, било като Църкви. В тези съдби виждаме да се разпростира единствената съдба на Исус Христос. Молим Те, дай ни куража и убеждението да споделяме нашата вяра с тези, които срещаме, и така да позволим на Твоето слово да се разпростира до всички! Амин.“

Въпроси за размишление

ците в Евангелието - имаме частична представа за истината, а си мислим, че познаваме действителността и дори се опитваме да обясним своето виждане за нещата на другите. В днешния свят сме поканени да открием присъствието на Бог във всички изненадващи и необичайни ситуации в нашия живот.

Четенето на Стария завет за този ден ни прави да разберем как Бог вика Самуил да даде свидетелство. Но преди

душа (Деян. 4, 32-35)

А ние се надявахме... (Лк. 24, 17-21)

Коментар

Всички дължим огромна благодарност на онези, които положиха основата за нашия християнски живот. Многобройни са мъжете и жените, които чрез своите молитви, свидетелства и служение съумяха да предадат вярата на следващите поколения. В Шотландия сме благодарствени от едно чудно християнско наследство. Имаме свети Ниниан (ок. 360-432), свети Коломбан (ок. 540-615) и многобройните келтски светци, чиято вяра се коренеше в любовта на Бог и в преклонението пред Неговото творение. Вярата на шотландците се вижда и във важната роля, която те играят за разпространяването на Реформата от XVI в., и в начина, по който този дух успя да се запази непоклатим и след това.

всичко Самуил трябва да чуе Словото Му. А това предполага готовност и воля да се вслушаш в гласа на Бог.

При четенето на Деянията на апостолите срещаме това желание за вслушване в Божието слово у Филип и у евнуха етиопец. Те дават свидетелство за вярата си, като откликват на това, което се иска от тях точно в онзи момент. Слушат внимателно и после отговарят.

Псалмът за Добрия пастир отразява спокойното доверие на този, който има съзнание за грижовността на Бог, Който сбира стадото си и води овчиците си към тучни пасища.

През тази молитвена седмица за единението на християните се опитваме да осъзнаем, че Бог присъства във всички събития и случки на всекидневието. Срещаме се с хора, които са ни близки, и с хора, които са ни чужди. При тези срещи се запознаваме с част от духовния опит на другите и се обновява нашето виждане за реалността на Бог. Именно съзнанието за присъствието на Бог ни окуражава да работим за единението на християните.

Молитва

„Господи, Добри пастире, Ти ни срещаш и ни придружаваш във всеки ден от живота ни. Дай ни благодатта да създаваме всичко, което правиш за нас. Молим Те, помогни ни да се отворим към всичко, които ни предлагаш, и да се съберем в едно само стадо! Амин.“

Въпроси за размишление

Кога започваш да си даваш сметка за присъствието на Бог в твоя живот?

Наясно сме с моментите на радост и с трагедиите, които се случват по света. Според теб с какви съвместни действия Църквите биха могли да им отговорят?

За да свидетелства вярата си, достатъчно е човек да действа с пълно съзнание или може и нещо друго?

Как можеш да забележиш, че Бог е в действителността, когато Неговото присъствие не отговаря на твоите очаквания?

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

Да дадем свидетелство, опирайки се на наследство на вярата

И попита ги: кое? Те му отговориха: което стана с Исуса Назарееца (Лк. 24, 19)

Господ, Бог наш, е Господ един (Второз. 6, 3-9)

Ще благославям Господа във всяко време (псалм 33)

Имаха едно сърце и една

яноско наследство. Имаме свети Ниниан (ок. 360-432), свети Коломбан (ок. 540-615) и многобройните келтски светци, чиято вяра се коренеше в любовта на Бог и в преклонението пред Неговото творение. Вярата на шотландците се вижда и във важната роля, която те играят за разпространяването на Реформата от XVI в., и в начина, по който този дух успя да се запази непоклатим и след това.

Четивата от този ден потвърждават значението на подкрепата от страна на вярващата общност, за да се гарантира разпространението на Божието слово. Откъсът от Второзаконието ни предлага красивата молитва на нашите братя и сестри евреи, които всеки ден славословят Бог с тези думи. Псалмът ни приканва да свидетелстваме нашето наследство на вярващи в хвалението, та нашата вяра да се прояви във възхвалата и благодарението. Откъсът от Деяния на апостолите разкрива една общност, обединена във вярата и в благотворителността. А откъсът от Евангелието ни представя Исус от Назарет като център на верското ни наследство.

Като се присъединяваме към нашите братя и сестри християни в молитвата за единението на християните през тази седмица, нека приемем богатото разнообразие и различията на нашето християнско наследство. И да се молим съзнанието за общото ни наследство да ни сближи още повече, като напредваме във вярата.

Молитва

„Господи, Боже наш, благодарим Ти за всички личности и общности, които са ни предавали посланието на Благата вест и по този начин са положили здрава основа за вярата ни. Молим Те, нека заедно да даваме свидетелства за нашата вяра, за да Те познаят и други и да повярват в истината за спасението - дарено чрез Исус Христос - на живота на света! Амин.“

Въпроси за размишление

Кои са ни насочили към вярата?

Кои аспекти на вярата осмислят всекидневието ти?

Кои са основните уроци, които си получил?

Как можем да разберем, че Бог работи с нас за предаването на вярата на бъдещите поколения?

Текстовете за следващите четири молитвени дни ще публикуваме в януарския брой за 2010 г.

Разпространяваш ли Евангелието с думи или само „на приказки“?

Достатъчно ли сте отворени ти и твоята Църква, за да се интересувате от съдбата на другия?

Наистина ли сме готови да се доближим до съдбите на другите? А Църквите готови ли са?

Доколко си готов да споделиш с другите собствената си история на вяра, за да въздадеш свидетелство за присъствието на Бог в твоя личен опит на живота и смъртта?

Осъзнаваш ли огромния положителен потенциал, който средствата за комуникация могат да предложат днес на Църквата?

ДЕН ТРЕТИ

Съзнателно свидетелстване

Ти ли си само странник в Йерусалим и не си узнал това, което е в него станало през тия дни? (Лк. 24, 18)

Говори, Господи, понеже Твоят раб слуша (1 Царства 3, 1-10)

Господ е Пастир мой (Пс. 22/23, 1-6)

Филип... благовести му за Исуса (Деян. 8, 26-40)

Но очите им се премрежиха, за да Го не познаят (Лк. 24, 13-19a)

Коментар

Да се расте във вярата, е сложно начинание. Много хора водят днес натоварен живот и трябва да се справят с многобройни задължения и отговорности. Лесно е да не бъде забелязана Божията любов, която ни се явява всеки ден в различните ситуации. Ако се оставим да поемем отговорност за всичко и се потопим в ангажиментите си, рискуваме да не забележим това, което наистина е пред очите ни. Както учени-

Днес искам да поговорим за свети Йоан Дамаскин, видна личност във византийското богословие, велик доктор на Вселенската църква. Представява лично свидетелство за преминаването на гръцката и сирийската християнска култура - обща за Византийската империя, към исляма, който благодарение на военното завоевание се налага над териториите, признати обикновено като Среден и Близък изток.

Свети Йоан се ражда в богато християнско семейство и още от млад поема икономическата отговорност за халифата, започната най-вероятно от баща му. Много рано, незадоволен от живота в двора, той избира монашеския живот и влиза в манастира „Свети Сава“, който е в близост до Йерусалим. Това се случва някъде около 700 г. Без да се отделя никога от манастира, той насочва всички свои усилия към аскетичен живот и литература, като не пренебрегва никакви пасторални дела - както свидетелства в множеството си проповеди. Неговата литургична памет се чества на 4 декември. Папа Льв XIII го провъзгласява за доктор на Църквата през 1890 г.

На Изток е познат най-вече с трите си проповеди за легитимното почитане на свещените икони, които писания са осъдени след неговата смърт от Събора в Йерия (754 г.). Именно тези му писания са основна причина за неговата реабилитация и канонизация от страна на отците от Втория никейски събор (787 г.) - седмия икуменичен събор. В тези текстове могат да се намерят първите важни богословски търсения за легитимирането на почитта към свещените образи, свързвайки ги с тайната на Въплъщението на Божия син в утробата на Дева Мария.

Йоан Дамаскин освен това е от първите, които разграничават в обществения и частния култ на християните обожаването (latreia) и почитанието (proskynesis). Първото не може да бъде отнасяно към друг освен към Бог, докато второто може да използва един образ, за да се отнесе към онзи, който е представен на образа. Разбира се, светиият образ не може в никакъв случай да бъде идентифициран с материята, от която е направена иконата. Това разграничение веднага става много важно, за да отговори по християнски начин на онези, които се придържат към общата и отечна строга забрана на Стария завет да се използват образите в култа. Такъв беше и големият дебат в ислямския свят, който приема тази юдейска традиция на цялостно изключване на образите в култа. От тази гледна точка християните - за разлика от другите - водиха спорове по проблема и намериха оправдание за почитане на иконите. Свети Йоан пише: „В друго време Бог никога не бе представян в образ, бидейки без тяло и без лице. Но сега, когато Бог бе видян в своята плът и живя между хората, аз представям това, което е видимо у

Бог. Аз не почитам материята, но Твореца на материята, Който стана материя за мен и прие да живее в материята и да издейства моето спасение чрез материята. Няма да престана да почитам материята, чрез която ми е осигурил спасение. Но аз не я почитам абсолютно - като Бог! Как може да бъде Бог онова, което получи съществуване от небитието... Аз почитам и уважавам равностойно всичката

Единственото нещо, наистина ново под слънцето

останала материя, която ми е дала спасение, защото е пълна с енергия и свята благодат. Дървото на кръста, три пъти благословено, не е ли материя? Мазилото и светите книги на Евангелието не са ли материя? Спасителният олтар, който ни дава хляба на живота, не е ли материя... И преди всичко плътта и кръвта на моя Господ не са ли материя? Или трябва да премахнем свещенния характер на всичко това, или трябва да се признае традицията на Църквата за почитането на образите на Бог или тези на приятелите на Бог, които са осветени от името, което носят, и които по тази причина са оживени от благодатта на Свети Дух. Да не нараняваме материята; тя не заслужава презрение, защото нищо, което Бог е направил, не е за презрение“ (Contra imaginum calumniatores I, 16, ed; Kotter, pp. 89-90). Виждаме, че по причина на Въплъщението материята се явява като обожествена и се явява като място за обиталище на Бог. Става дума за едно ново виждане на света и за материалните действителности. Бог стана плът и плътта стана истинско обиталище на Бог, чиято слава блести по човешкото лице на Христос. Ето защо настояванията на Източните отци днес са още от изключителна важност, съзнавайки великото достойнство, което материята получи при Въплъщението - ставайки във вярата действителен и тайнствен знак за срещата на човек с Бог. Свети Йоан Дамаскин следователно е предпочитаният свидетел. Той ще остане да бъде и най-забележителният свидетел до наши дни за източното богословие и духовност по отношение на култа към иконите. При все това става дума за форма на култ, която принадлежи просто на християнската вяра, на вярата в този Бог, Който стана плът и стана видим. Учението на свети Йоан Дамаскин се вписва в традицията на Вселенската църква, чието учение за тайнствата предвижда, че материалните елементи, произлезли от природата, могат да станат инструмент на благодатта чрез призоваването (epiclesis) на Свети Дух, придружено чрез изповядването на истинската вяра.

Във връзка с тези основни идеи светецът предлага по-

читта към реликвите на светците, обосновавайки се, че светците християни, бидейки участници във възкресението на Христос, не могат да бъдат считани просто за „мъртви“. Йоан уточнява в третата си проповед в защита на иконите онези, чиито реликви или образи са достойни за почит, като изброява: „Най-вече (почитаме) онези, между които Бог се установи, Той, самата святост, който почива сред светиите (срв. Ис. 57, 15), като светата Майка Божия и всички све-

мисли, обогатено със словото и насочено към духовното (II, 2, PG, col. 865A). И за да поясни по-нататък мисълта, добавя: „Трябва да се остави да се изпълни с удивление от всичките дела на провидението, всичките да ги възхваляваш и всичките да ги приемаш, превъзможвайки изкушението да изтъкваш в тях гледните точки, които за мнозина изглеждат несправедливи и противни, а напротив - да приемаш, че Божият план отива отвъд познавателното и понятното

ността“, но в „благоденствието/ben-essere“ (срв. La fede ortodossa, II, I, PG 94, col. 981). Със страстен ентузиазъм свети Йоан възкликава: „Необходимо бе природата да бъде усилена и обновена, да бъде точно проявена и показана добродетелта (didachthenai aretes hodon), която отдалечава от покварата и води към вечния живот... Така на хоризонта на историята се явява голямото море на Любовта Божия за човека (philanthropias pelagos)...“ Един красив из-

раз. От една страна, виждаме красотата на творението, а от друга - разрушението, сторено по човешка вина. В Божия Син виждаме, че слиза, за да обнови природата, морето на Божията любов към човека. Свети Йоан Дамаскин продължава: „Той самият, Създателят, е Господ, бори се за своето творение, предавайки му с пример своето послание... И така Синът Божи, съществувайки във форма на Бог, принизи небесата и слезе... при своите слуги... извършвайки нещо най-ново от всички други, единственото нещо, наистина ново под слънцето, чрез което се показва на дело безкрайното могъщество на Бог“ (III, 1. PG 94, col. 981C-984B).

Можем да си представим удовлетворението и радостта, които носят в сърцата на вярващите тези думи, пълни с много очарователни образи. Днес ние ги слушаме, споделяйки ги със същите чувства на християните от онова време - Бог иска да намери място в нас, иска да обнови природата и чрез нашето обръщане иска да ни направи съучастници на Своята божественост. Нека Господ да ни помогне тези думи да станат същност в нашия живот.

Папа БЕНЕДИКТ XVI,
6 май 2009 г.

тии. Това са тези, които, доколкото им е било възможно, са станали подобни на Бог по своя воля и с Божия помощ са станали действително богове (срв. Пс. 81 (82), 6) не по естество, а по дадена възможност. Той казва всъщност: Бъдете свети, защото аз... съм свят (Лев. 19, 2)“ (III, 33, col. 1352 A). След серия изложения от този тип Йоан Дамаскин можеше спокойно да обобщи: „Бог, Който е добър и надвишаващ всяка доброта, не се задоволява със съзерцание единствено към Него, но желае да съществуват същности, от Него облагодетелствани, които да могат да станат съучастници на Неговата доброта; ето защо създаде от нищо всичките неща - видими и невидими, включително и човека - видима и невидима реалност. Създаде човека, замисляйки и осъществявайки го като същество, способно да

за човека, докато при Него е обратното - само Той познава нашите мисли, нашите действия и дори нашето бъдеще“ (II, 29, PG, col. 964C). Още Платон казва, че цялата философия започва с учудване. Дори нашата вяра започва с учудване от творението, от красотата на Бог, Който става видим.

Оптимизмът на естествено съзерцание (physike theoria), този начин да се гледа във видимото творение това, което е добро, красиво, истинско, този християнски оптимизъм не е наивен оптимизъм; той държи сметка за раненото човешко естество, за свободата на избора, желан от Бог и използван неправилно от човека с всичките му последствия на дисхармония, които идват от това. Оттук идва изискването, доловено от богослова от Дамаск, природата - в която се отразяват добротата и красотата на Бог, наранени по наша вина - да „се усили и обнови“ чрез слизането на Божия Син в плът, след като по много начини и по различни поводи сам Бог иска да покаже, че е създал човека, за да пребъде не само в „същ-

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

Голяма радост за всички човеци

От стр. 1

ние освободени, ако Господ не беше се снижил да дойде като роб при нас, робите на греха, Той - Царят на Небето, пренебрегвайки своя произход.

Наистина ни се роди Господ Изкупител и ние сме спасени от всяко наше робство. Именно рождението на Изкупителя ни изкупи от всеки наш плен.

Рождението на Лечителя ни изцери от всяка болест. Рождението на Милосърдието ни опрости всеки наш грях.

Скъпи братя и сестри, да възпеем с ангелите в небето рождението на Исус Христос и да възкликнем с цялата си радост. Да пеем на Господа една нова песен, да прославим нашето спасение, да разкажем на всички народи за Неговата слава, на всички родове за Неговите чудеса (Пс. 95), защото днес „... се яви Божията благодат, спасителна за всички човеци“ (Тит 2, 11).

Нека се възрадваме и цяла-

та земя да се зарадва, защото вече е покълнало семето за вечен живот. Нека тази радост да победи всички скърби и мирът, който тя ни дава, да се разпространи по целия свят. Нека песента на ангелите в тази свята нощ да се лее безспир от нашите устни: „Слава във висините Богу, и на земята мир, между хората благоволение“ (Лк 2, 14).

„Даде Себе Си за нас, за да ни избави от всяко беззаконие и ни очисти, за да Му бъдем народ избран, ревностен към добри дела“ (Тит. 2, 14).

„Един народ, ревностен към добри дела - както каза папа Бенедикт XVI преди година. - Истинският смисъл на Рождество е да усетим радостта от споделянето с другите на Благата вест, че Бог толкова обикна света, че даде Своя Единороден Син, та да бъде спасен чрез Него светът.“ Папата каза още: „Да бъдем докоснати от присъствието на

Бог, който става близък до нас на Рождество, е един безценен дар, един дар, способен да ни накара да живеем в универсалната прегръдка на приятел на Бог, в тази приятелска обвързаност с Христос, Който свърза небето и земята; тя е, която ни кара да се стремим към човешката свобода и ако е изживяна в истината, процъфтява в една безвъзмездна любов, изпълнена със загриженост за благо на всички хора.“

А ние, изпълнени с радост и благодарност към Небесния отец, нека кажем: „Отче, нека истината, която спаси света и която стана плът в Твоя Син Исус, да освети нашите сърца и ни изпълни с любовта на Свети Дух, да ни вдъхнови да дадем и ние това, което сме получили безвъзмездно - най-хубавия подарък, ИСУС, СПОБОТО БОЖИЕ, което се задължаваме да разпространяваме по света!“

Скъпи братя и сестри, нека радостта на този празник изпълни всяка душа, сгрее всяко сърце, озари всяко лице и Детенцето Исус да ви благослови и изпълни с радост и добрини.

Русе, 2009 г.

Мисионерите пасионисти в България

Тази година отбелязваме 150 години от смъртта на свети Жан-Мари Виане, наричан още Светия свещеник от Арс. За да припомним фигурата на този енорийски свещеник, папа Бенедикт XVI обяви Година на свещеника. Още папа Пий XI го обявя за покровител на енорийските свещеници, а през 1959 г. папа Йоан XXIII му посвети енциклика и го посочи като модел за свещеник.

В този контекст бих искал да припомня епископската и свещеническата дейност на мисионерите пасионисти в България. Част от тази история се осъществява по същото време, през което свети Жан-Мари Виане върши своето служение в енорията в Арс. Независимо от това нещата са в изцяло различни условия.

Присъствието на пасионистите в България води началото си от 30 април 1782 г., когато първите двама мисионери пристигат в Трънчовица под прикритието на австрийски търговци. От тази дата - с изключение на периода на войната между Турция и Австрия (1788-1791) - присъствието на пасионистите продължава и до днес без други прекъсвания.

Официалното наименование на епархията, където пасионистите бяха призвани да осъществяват своето служение, носи името на античния римски град Никополис ад Иструм. Епископът обаче пребивава в Русе. При пристигането на пасионистите епископът, който управлява епархията, се казва Павел Дуванлия.

Година на свещеника

„И тъй, нека всеки човек ни счита за служители Христови и разпоредници на тайните Божии“ (1 Кор. 4, 1)

Християнското свещенство има своя извор в Първосвещенството на Исус Христос. В Новия завет само посланието към евреите говори за Исус като за Върховен първосвещеник на вечния завет на Бог с Неговия народ. Исус не произхожда като човек от коляното на Леви, а на Юда, и следователно в земния си живот не е водил свещенически начин на живот - така, както се е разбирало според еврейските свещеници, но авторът на посланието към евреите ни казва, че след Своята славна смърт и възкресение Исус Възкръснал е единственият и вечен Първосвещеник на Новия завет.

Какво означава да бъдем Христови свещеници? Свещенството съществува, за да

Поради преследването от турците много българи католици се местят във Влашко (Румъния). По тази причина от 1743 г. Светият престол дава на епископа на Никополската епархия и титлата Апостолически администратор на Влашко, за да се грижи и за католиците от този регион. Епископът пребивава постоянно в Букурещ, за да избегне репресии от страна на православните. На 27 април 1883 г. Светият престол учредява епархията на Букурещ, разделяйки я от Никополска епархия.

На 5 август 1805 г. Светият престол издига за наследник на монс. Дуванлия отец Франческо-Мария Ферери - пасионист. С този избор започва дълга серия от епископи пасионисти (общо 13). Последният епископ пасионист е блаженият Евгений Босилков (1947-1952).

Основното задължение на епископите и на мисионерите било религиозното възпитание на вярващите, участие в тайнствата, имало също известни опити за организиране на училища - предимно в малките населени места. Тази дейност се осъществявала най-често в обори. Едва след 1831 г. идва разрешение от Турция за изграждане на храмове. Винаги и всички обаче трябвало да бъдат наполовина под земята.

По време на турското робство мисионерите били принудени да понасят всякакви трудности: войни, глад, чума, продължителни преследвания както от страна на турците, така и от страна на православните. През този период двама епископи и трима свещеници намират смъртта си, за да останат верни на епископското и свещеническото служение, поверено им от Църквата. Пастирската дейност на мисионерите страда много от социалните и политическите трудности през този период.

През 1931 г. пасионистите празнуват 150 години от своето присъствие в България с участието на апостолическия делегат монс. Ронкали.

В началото на 1939 г. мисията наброява без епископа 25 свещеници пасионисти, от кои-

то 11 българи. Съществува също и една малка семинария. На територията на мисията работят сестри на Дева Мария от Сион, сестри бенедиктинки, сестри облатки-успенки; сестри на свети Викентий от Паула. Функционират четири основни училища, две средни училища, две професионални гимназии; през 1905 г. отец Силвестър Лиля, превъзможвайки големи трудности, успява да основе земеделска каса в Белене, където е енорист, за да помага на бедните местни земеделци, но преследване го принуждава да напусне страната. През този период католиците са 20 385, които живеят между 2 500 000 православни, 2000 протестанти, 8000 евреи и 350 000 мюсюлмани.

През 1940 г. България е въввлечена във II световна война и става съюзник на Германия. Пастирската работа в мисията търпи големи ограничения. Но най-лошото все още предстои.

На 9 септември 1944 г. България попада под политическото влияние на СССР. Преследването срещу Католическата църква - първо негласно, а после и открито - започва със затварянето на католическите училища през август 1948 г. Цялата църковна собственост е иззета от държавата. Само черквите остават отворени. Чуждестранните мисионери са принудени да напуснат България, а с нея и мисията. Остават заедно с епископа само 10 български свещеници, принудени да живеят като във времето на катакомбите.

През 1946 г. умира епископ Теелен и да ръководи Никополска епархия е номиниран първо като апостолически администратор, а после като епископ отец Евгений Босилков. Евгений не отстъпва на постоянния натиск на режима и се подготвя за мъченичество. На 16 юли 1952 г. е арестуван и на 29 септември същата година процесът започва. По време на задържането е изтъкана мрежа от ласкателства, заплахи, побои и малтретиране. Обвинен е в заговор срещу България и в шпионаж в полза на американските тайни служби. Един член на комунистическата партия свидетелства, че всички обвинения са били неоснователни. На 3 октомври със специална заповед на Сталин е осъден на разстрел. Той казва на домашните си: „Облечен съм в Божията благодат. Господ ми даде благодатта на мъченичеството. Умирам доброволно за вярата си. Не предадох нито Църквата, нито папата и защитих моите свещеници.“ Евгений заедно с трима други свещеници успенци е разстрелян през нощта на 11 ноември 1952 г. по изрична заповед на Сталин, както вече споменахме.

Жертвата на Босилков събира в себе си всички преследвания и жертви, понесени от неговите събратя през цялата история на мисията в България.

Официално никой не знае нищо за смъртта на епископ Босилков до 1975 г. По тази причина Светият престол не може да пристъпи към избор на нов владика, а само да назначава апостолически администратори. Най-напред е отец Никола Калчев, а после отец Дамян Талев.

На 26 юни 1975 г. председателят на Държавния съвет на Народна република България Тодор Живков посещава папа Павел VI и признава, че монс. Босилков е мъртъв от 23 години. На 22 юли същата година Светият престол номинира за епископ на Никополската епархия монс. Васко Сейреков, който през 1978 г. е наследен от монс. Самуил Джундрин. В настоящия момент епархията се управлява от монс. Петко Христов.

По време на комунистическия режим пастирската грижа се е ограничавала в отслужването на неделната литургия, но хората я посещават със страх, защото са докладвани в милицията. Органите на МВР внимателно следят децата да не ходят на черква и на катехизис. Икономическото положение на свещениците е повече от печално, защото трябва да живеят в сакристията или в някакво църковно помещение. Падането на т.нар. желязна завеса и Берлинската стена насочиха България по пътя на свободата и демокрацията.

През 1990 г. в България бяха

останали само петима мисионери пасионисти, всичките много възрастни. На 1 юни 1993 г. от Италия пристигнаха четирима мисионери, за да помогнат на българските си събратя.

В настоящия момент мисионерите пасионисти в България са седмина, от които само един българин. Поверените енории на пасионистите в Никополска епархия са: Русе, Свищов, Драгомичово, Белене (2), Ореш и с. Малчика. В пет енории има сестри, които предлагат своята ценна и незаменима помощ.

Задължението на мисионерите в този момент е да пренесат в нашите енории новостите на Втория ватикански събор: вярата като приемане на Бог в личния живот, а не само ритуалност; общностното измерение на вярата; приемането на Църквата като Майка и Учителка; катехизисът да е формиращ момент за всички възрасти, особено преди приемане на тайнствата; Словото Божие като единствен критерий за оценка на личното поведение; Евхаристията като център на личния и общностния живот; Дева Мария като модел за християнски живот.

Въпреки външните трудности и ограниченията, присъщи на всяко човешко същество, ние, мисионерите, заедно с цялата Църква твърдо вярваме, че Този, който води и действа, е единствено Свети Дух. С тази сигурност всички вярваме и се молим за реализиране на пророческите думи на блажения Евгений Босилков: „Следите от нашата кръв ще бъдат гаранция за светло бъдеще.“ И вече се виждат някои признаци като ръкополагането на трима нови свещеници, например.

Мисионерите пасионисти пожелават и се молят да има разцвет на звания. Те мечтаят енориите да бъдат обслужвани от диоцезални свещеници и да могат да се оттеглят в манастир, където да живеят живот в общност и да се посветят в по-голяма степен на задълженията си към конгрегацията, на която принадлежат.

Отец Корадо ГАЗБАРО, енорийски свещеник на двете енории в Белене, настоятел на отците пасионисти

Служители на Христовата радост

свързва Бог с човеците, а тази връзка се осъществява по два начина - посредничество между Бог и човечеството и общение на човеците с Бог. Тези две категории - посредничество и общение - са фундаментални за християнското свещенство. Те стоят в основата и на посланието към евреите, което не дава определение за тези две категории, но обяснява как се реализират - тръгва се от Христовата жертва и чрез нея се разбират посредничеството и общението. Христовото жертвоприношение е свършено, единствено, неповторимо, но възпоменавано. В Стария завет свещенството не се реализира чрез общение, а обратно, чрез разделяне - Израил е свещенически народ, понеже е отделен от езичниците; левитите, еврейските свещеници, са също отделени от останалите израилеви колена. Ако има общение, се осъществява оскверняване на жертвата или човека и необходимостта от пречистване, за което говори книгата Левит. Но с възплъщението на Божия син и раждането Му като човека Исус от

Назарет се случва точно обратното - Исус извърши върховната си жертва на Кръста не чрез разделяне, а чрез общение, самият Исус ни покани да пием от Неговата чаша. Последният разделителен елемент бяха грехът, но чрез Кръста грехът и заплатата за греха - смъртта, бяха победени. Той е Агнецът Божий, Който се жертва за нас, дава ни общението с Небето, като в същото време посредничи за нас. В посланието към евреите (Евр. 2, 17) откриваме следния стих: „Затова дължен бе да прилича във всичко на братята, та да бъде милостив (по отношение на нас, понеже взе всичките ни грехове, милостив означава „даващ общението“) и верен Първосвещеник (верен, достоен за вярване по отношение на Отца, следователно вярност означава „посредничество“). Посланието към евреите ни казва, че Исус е единственият милостив и верен Първосвещеник, Който с жертвата си на кръста очисти нашите грехове. Само в Христос имаме свършена идентичност между посредничеството и общението и сле-

дователно между общото и ръкоположеното свещенство, но в Църквата те са разделени. Всички християни упражняваме общото свещенство с приемане на кръщението, влизаме в общение с Бог, но това общение не може да се осъществи без посредничеството и затова има и ръкоположени свещеници, които да възпоменават единствената и неповторима жертва на Исус в Неговото име. Протестантството отхвърля ръкоположените свещеници, но с това се увержда и общото свещенство - не може да има общо свещенство без ръкоположено свещенство, защото именно общението става чрез посредничеството, както е у самия Исус. На Лутер не харесваше много посланието към евреите, но то е опазено във всички Апостолски църкви, които имат ръкоположени свещеници. Ръкоположеното свещенство е в служение на общото, но общото се изразява чрез ръкоположеното. Бих желал накрая да завърша с един златен цитат от словото на Негово светейшество папа Бенедикт XVI, произнесено на све-

тата литургия „In seno Domini“ в Латеранската базилика на Рим: „Тайната на църковното свещенство се крие във факта, че ние - нищи човеци, получавайки ръкоположението, се обличаме в Христовото свещенство, можем да говорим с Неговото „Аз“ - in persona Christi. Той желае да упражнява Своето свещенство чрез нас. Тази велика и трогваща ни тайна, която на всяка света литургия ни докосва отново, ние я размишляваме дълбоко на Велики четвъртък. Понеже всекидневие то би могло да похаби това велико тайнство, имаме нужда от един подобен литургичен спомен, имаме нужда всеки от нас да се завърне в онзи час, в който Той възложи над нас ръце, за да участваме в това тайнство, в тази радост.“

Отец Койчо ДИМОВ, енорийски свещеник на енория „Свети Йосиф“ в с. Бърдарски геран и администратор на енория „Пресвето Сърце Исусово“ в с. Гостиля, Никополска епархия, ръкоположен за свещеник на 18 април т.г. в Белене

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

Следващите редове са посветени на отец Герард (Томо Стантич), кармитан от манастира в гр. Сомбор, Хърватия, свят духовник, чийто живот преминава в размирното време на две световни войни и смяната на два политически режима на кръстопътя на някогашна Австро-Унгария и бивша Югославия. Когато четем редовете, написани от тази извисена към Бог душа, оставаме поразени от красотата и мира, които те излъчват. Един живот не просто преминал зад стените на манастира, а действително изпълнен от Божието присъствие. Бог чува и отговаря на молитвата му: „Боже, дай ми благодатта всяка моя мисъл и действие да бъдат размисъл за Теб, т.е. търсене на Теб, на Твоята истина, служение за Теб.“ Паметта на кармитанската общност за него, почитта на много хиляди вярващи, процедурата за канонизацията му в Църквата говорят за успеха на неговото звание. Особено основание да бъдем съпричастни към неговата кауза ни дава фактът, че той е един от основателите на Кармила в Сомбор, откъдето в България дойдоха първите отци кармитани и на 21 септември 2002 г. бе основан манастирът „Свети Йосиф“ в София. И тъй като сме във времето на Рождество Христово, избрахме за това първо запознаване с неговото духовно наследство да разкажем за набожността му към малкия Исус.

Краткото житие на раб Божи отец Герард Томо Стантич ни отвежда в с. Джурджин, недалеч от Суботица (тогава в Австро-Унгария), където на 16 септември 1876 г. в хърватско семейство се ражда отец Герард. Постъпва в Кармила на 9 септември 1896 г. в Грац (Австрия). Завършва образованието си по богословие в Унгария, където е и ръкоположен за свещеник на 29 юни 1902 г. в Джер. Като единствен свещеник кармитан в унгарската провинция, който говори хърватски език, той е изпратен през 1904 г. в новоосновения манастир на кармитаните в Сомбор. Събратята му са впечатлени от неговия пример на монашески живот, от качествата му на духовен ръководител и изповедник, от силата на неговата молитва. Горещата му духовна подкрепа за болните и страдащите го превръща в истински апостол на тях. За него казват, че бил „всичко за всички“ (1 Кор. 9, 22) - за хървати, унгарци и немци в някогашна Австро-Унгария. Завършва земния си път в Сомбор на 24 юни 1956 г. Повече от 10 000 вярващи отиват, за да се простят с обичания свят духовник. И днес тленните му останки се намират в кармитанската черква в Сомбор. На 12 септември 1985 г. в Суботица започва епархийният процес за провъзгласяването му за блажен и светец, който приключва на 21 септември 2003 г., и делото е насочено към Конгрегацията за светците в Рим.

Духовният път на отец Герард е белязан с особена набожност към детето Исус и упование в Неговата помощ, която търси при всички обстоятелства и изпитания на живота си. Подобно на свети Йоан Кръст-

ни, той черпи духовни богатства в съзерцанието на тайната на Въплъщението. Рождението на Исус сравнява с поставянето на скъпоценна перла в сърцата ни, защото „онзи, който я получи и пази, ще има всичко, което му е необходимо“. Да подражава на Исус в смиренното на Неговото детство, за отец Герард е път на духовно израстване, който го отвежда към единение с Бог. Известна е една негова бележка, която звучи като песен: „Малки Исусе, Ти си в нас като хубаво зелено жито, което иска да израсне. Растеш в нас, когато ни измъчват и убиват. Тогава Тво-

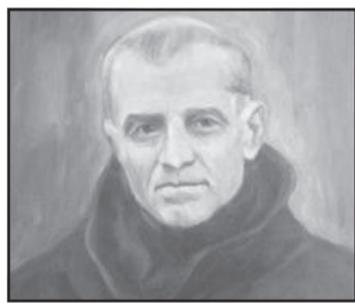
то в мен, изкоренете го от сърцето ми и постройте си жилище в него върху основите на неговото смирение.“ В друг текст отец Герард описва опита на своето смирение и как то го отвежда към срещата с Исус: „Днес съм унижен, но веднага оживен, за да живееш Ти в мен. Нека бъда като перо в твоята ръка. И още по-добре: да бъда прахта в Твоята ръка, в Твоята пишеща ръка...“ Духовният път на отец Герард е живот на общение-единение с малкия Исус, Когото следва в смирението и чрез Него търси да Му бъде подобен. Така той пише: „За Рождество 1934 г. Ти ме научи на смирение, а за тържеството на Празника Исус Ти ме укрепи в смирението.“ Не е трудно да

то се намира в центъра на смирението“ („Изкачането на планина Кармил“ I, 13, 13). Потвърждение за такъв опит намираме и в останалите бележки на отец Герард, когато той, бидейки свързан с малкия Исус, изживява „единение с Бог“ и напредва в останалите добродетели. Това особено добре е отразено в неговите бележки от манастирската хроника от 1917-1924 г., когато на всяко 25-о число от месеца отец Герард отслужва светата литургия и проповядва в чест на малкия Исус. Вижда се в картините и символите, които той използва, за да опише привързаността си към личността на детето Исус: „Постоянно занимами ми е да пея с радост на мал-

Това за отец Герард е също подтик да каже: „Обичам Те, Исусе. Гали ме, нека се прегърнем, да се съединим.“ Също така той често използва изречение „да доставим удоволствие на Исус“, за да може Той „да се чувства добре в нас“.

Отец Герард не само иска смирението на Малкия Исус, но иска да го притежава, за да може винаги да е в приятелство с Исус. Та нали Той заради нас стана малък... Следващият цитат ясно показва насоката на неговата набожност към малкия Исус: „Любовта е като въздух за душата. Любовта е всичко, ако живея за Теб. Любовта е златната лента, която свързва нашето сърце със сърцето на малкия Исус. Ако Те обичам, земята ми става небе.“ Любов-

Пътят на светеца

ята любов в нас нараства и действието Ти ни прави да станем смирени и послушни. Смъртта и страстите Христови са като стъпкано и изкоренено жито, но не умряло, а временно повехнало, за да оживее завинаги чрез възкресението и да стане пълно със сладост и сила. „Когато това се сбъдне в нас - както в примера с житото - тогава ще се осъществи единението в Любовта: „За Него ние ще бъдем сладост и Той - за нас.“ Значението на тези думи може да бъде само едно: подражанието на малкия Исус, процесът на уподобяване с Христос се осъществява чрез смирение, което води към срещата с Бог и опита на Неговата любов: „Ние сме сладост за Него и Той - за нас.“ Чрез тайната на Исусовото детство се осъществява целият път до страстите Христови, смъртта и възкресението, чийто завършек е срещата с Него. Така срещата на малкия Исус с Неговия „обожател“ отвежда до срещата на човешката личност с личността на Исус Христос. Постига се смирението на Въплътеното слово. Според отец Герард, който е ученик на свети Йоан Кръстни, състоянието на смирение означава пречистване и свобода за душата. Такава душа е готова за единение с Бог. „Душата е като мек восък, в който пише малкият Исус.“ В духовността му усещаме прочутото „всичко и нищо“ на свети Йоан Кръстни, който казва: „Когато душата се сведе до нищото, т.е. когато постигне съвършеното смирение, тогава ще се сбъдне духовното съединение на Бог и душата.“ На основата на нищото, т.е. на нашето смирение, трябва да строим за Исус жилище на съвършенството. Това е пътят, който следва отец Герард. Той цитира също света Тереза от Лизьо и нейното учение за духовното детство. „Искам като нея да остана малък... Тя иска от нас да се умием във водата на смирението; гордите нямат време да мислят за Исус, защото главите им са пълни с мислите на себелюбието...“ И продължава: „Исусе, Марийо, Йосифе, унищожете себелюбие-

се забележи, че за него малкият Исус е образец на смирение и той иска да Му подражава, за да постигне смирението, което води към единение с Бог.

Детето Исус е също така символ на кръщелната невинност и завръщане към онова състояние на душата, в което сме се намирали след нашето кръщение. Тогава Исус идва в душата ни като малко зрънце, което всяко наше добро дело прави да израства. Единението с Бог е не само цел, която се стремим да постигнем, то е възможно, защото Бог е вече присъстващ в нас от кръщението и посредством вярата ние ставаме храм на Бог (срв. 1 Кор. 3, 16). Върху тази истина на вярата отец Герард основава единението с Исус. Трябва да изтъкнем, че когато той желае да подражава на детето Исус в смирението, това подражание не спира до упражняването на добродетелта смирение, а е насочено към личността на Исус. Отец Герард казва: „На малкото дете трябва малко храна и малко дрехи. Когато ги получава, то се радва. Нека правим това за най-обичаното Дете. Даваме Му сладка храна, когато заради Него понасяме горчивина. Обличаме Го, когато правим добри дела.“ „Малкият Исус, нашият малък Приятел“, иска нашата прегръдка. Това правим, когато страдаме с Него. Негови приятели са малките, т.е. смирените, а смирените действат с Божията сила. Може да се каже, че това „смирение“ и общение с малкия Исус в голяма степен се опира на учението на свети Йоан Кръстни, който пише: „В това оголване душата намира своята почивка, понеже не желае нищо, нищо не я обременява в нейното изкачване към висините и нищо не я влече надолу, защото

кня Исус. Най-хубаво пея, когато Му доставям удоволствие“; „Искам подобно на малката Тереза да бъда като топка в ръцете на детенцето Исус“; „Да държа Исус на коленете си“; „Да плача от радост за Христовото Рождество“ и още много други.

Съзерцавайки красотата на Исус, отец Герард казва: „Ти си нашата красота, която привлича очите на душата, която привлича ума да мисли само за Теб... Когато се намираме в състояние на изкушение и душевна борба, нека сложим пред себе си най-хубавата лилия като огледало, т.е. да държим пред очите си примера и учението на Исус.“ Съзерцаването на Неговата красота се превръща в „любовно внимание и общуване с Исус“. Многократно намираме в неговите бележки това „внимание“: „Вниманието е път към Бог. То презира всичко, което не се харесва Богу, интересува се само от онова, което Бог одобрява, останалото е само излишен багаж, който отежнява пътуването.“ Това внимание не би трябвало да е трудно за постигане, защото е лесно да държиш зора си в онова, което е красиво, а Исус е единствената и истинска красота. Сред многобройните бележки най-често изпъква образът на „прегръдката“: „Исус ни прегръща с благодатта Си, а ние Него - с правилното си поведение.“ „Единствената ни грижа трябва да произлиза от голямата истина, че с всяка своя мисъл ние или прегръщаме Исус, или се отдалечаваме от Него; следователно трябва да направим така, че всяка наша мисъл да бъде една прегръдка за Исус.“ Исус е този, който има инициативата, защото ако не ни държеше в обятията си, ние не бихме съществували.

та към Исус е всичко и всичко в нея е спасително за душата, защото няма друго спасение освен единението с Бог. На друго място той говори за статуята на малкия Исус в Прага, който на главата си има корона. Защо всемогъщият Цар е дошъл сред нас като този малък цар, понесъл смирение и страдание заради нас? И има ли по-голяма загуба от тази да сме без Исус? „Без Теб е опасно всяко движение, всяка дума. Затова аз ще мисля за Теб, Брате Исусе.“

Исусовото детство води отец Герард към самия Исус, Когото той нарича „Брате Исусе“. „Мой малки брате, бъди красота за моите очи, любов за моите устни, радост за моето сърце, сега и до века.“ Тайната на малкия Исус е самият въплътен Божи Син. Тук не става дума за някакъв „девоционализъм“ на отец Герард. За него Исус е всичко: „Нямам време за спане, за ядене, за почивка, защото трябва да мисля за Теб, за Твоята доброта и за Твоята красота.“ „Исусе, Ти гледаш мен, а аз ще гледам Теб. Ти ме гледаш, за да се спася, а аз Те гледам, за да Те славя. Затова ще внимавам за очите, ушите, езика си, защото ако чрез тях обърна вниманието си към друго освен Теб, горко на душата ми. Твоят глас е най-красивата музика, Твоето лице - най-голямата красота, а светлото Причастие - най-сладкият мед.“ Анализът на този текст показва, че за отец Герард малкият Исус е също и възкръсналият Исус, евангелистичният Исус, винаги и само Въплътеното слово на Отца. Той е Този, от Когото се възхищава, в Него гледа и с Него се съединява.

Кармил „СВЕТИ ЙОСИФ“, София

Мощехранителница с частица от тялото на свети Жан-Мари Виане

От стр. 1

- кардинал). Мощехранителницата е висока 22,5 см, позлатена е и орнаментирана с четири Бурбонски лилии, вероятно френска изработка. В сбирката е постъпила чрез нашите приятели скаутите от Клуз (провинция Горни Савои, Франция), намерена сред хуманитарните помощи в кашон с броенички, иконички и статуетки. Скаутите от Клуз са известни във Франция със

своята благотворителна разпродажба на предмети (сред тях вероятно и антики), събирани от тях през годината; оттам предполагаем е дошла до нас мощехранителницата. При постъпването ѝ в сбирката на екзархията се наложи малка реставраторска намеса - възстановяване на едно липсващо краче, придържащо основата, по модела на останалите две и цялостно препозлатяване. Понастоящем мо-

щехранителницата е изложена за поклонение (на олтара) в катедралния храм на екзархията „Успение Богородично“ с желанието през тази година, посветена на свещеника, тя да обиколи и другите енории, подкрепяйки ни в молитвите, отправени за да не липсват никога достойни и свети свещенически и монашески призвания в малката ни Църква.

Отец Петко ВЪЛОВ

Една рождествена нощ

Мястото: традиционно - конкатедралния храм „Свети Йосиф“ в София. Датата: историческа - 24 декември 1934 г., точно преди седемдесет и пет години. Поводът: сбогуване на апостолическия делегат Анджело Ронкали с познати и непознати след десет години, прекарани в радостни, тъжни и славни събития в България. И тъй като поводът е уникален, мнозина са участниците в рождественската литургия, като някои дори са правосъщащи. Но те, както и седящите в този час, на разлъка ще отнесат със себе си насърчителните слова и нескритата обич на монс. Ронкали към народа ни: „Скъпи мои братя, тази Коледа е десетата, която имам удоволствието да празнувам заедно с вас. И е последната. Би било грях пред Господа, ако кажа, че разделяйки се с вас завинаги, моето сърце е безчувствено... Според една традиция, спазвана и днес от католиците в Ирландия, навръх Коледа във всяка къща се поставя на един прозорец запален фенер, за да посочи на Йосиф и Мария, че в този дом има едно семейство, което ги чака край огнището около богато подредена трапеза. Скъ-

пи мои братя, никой не може да знае пътищата на бъдното. Където и да ми се наложи да живея по света, ако някой българин мине край моя дом през нощта, ще намери винаги - сред трудностите на живота - един запален фенер. Нека почака, няма да го питам дали е католик или православен, празнично ще го посрещнат две братски ръце и едно сърце, изпълнено с приятелска топлина.“

Ако мнозинството присъстващи посрещнаха с признателност и умиление обещанието на апостолическия делегат, останалите го възприеха скептично - като израз на куртоазия от страна на един дипломат. Бъдещето обаче опроверга техния скептицизъм. След като през януари 1935 г. напуска България, архиепископ Ронкали като апостолически делегат в Турция и Гърция не ще забрави „клетвата за вярност“, дадена пред българите - били те католици, православни, мохамедани, израилтяни и дори атеисти. И настина, в дневниците, които води в Истанбул, срещаме имената на духовниците архимандрит Иван Николов - ректор на черквата „Света Трои-

ца“, на отец Йосиф Кривчев, конвентуалец, на които оказва нееднократно материална помощ; на отците лазаристи Димитър Богданов и Иван Караяннов, на миряни българи, дори името на едно българче, ученик в „Сен Луи“, на което оказва честта да му е настояник. Срещаме също тъй имената на представителя на Българската православна църква в Истанбул Велички епископ Андрей, на българския консул Иван Станчов, виден български дипломат, на пълномощния министър в Анкара Балабанов и др. Бихме могли да приемем всички тези контакти на монс. Ронкали с българи в чужбина в реда на нещата, тъй като спомените му за България са още твърде пресни. Предположението ни бързо ще се разсее, след като се запознаем с дневника, който води от 28 декември 1944 г. до 23 февруари 1953 г., когато е апостолически нунций във Франция. И в този дневник изобилстват срещи с българи: политици, министри, короновани глави, обикновени хора, емигранти, приятели от България и Турция. Не липсват и оценки за личности и събития в България. Тъжната участ на монархията след завземането на властта от комунистите апостолическият нунций приема като последица от поведението на цар Фердинанд и цар Борис, изневерили на католическата вяра и на поетите обещания. След среща с Васил Коларов монс. Ронкали отбелязва в дневника си: „Коларов е един от бежанците в Русия, възпитани като болшевици и завърнали се в родината си като победители. Но с тях всички понятия за истина и справедливост са променени. И това е много тъжно.“

Поради огромния по обем дневник ще се докоснем максимално кратко до някои от онези моменти, които потвърждават верността му към даденото обещание в София. Редица срещи с български политици и държавници се осъществяват предимно по време на подготовката на текста за мирния договор с България. Най-важната от тези срещи е

Папа Йоан XXIII

на 24 август 1946 г. На дадената в нунциатурата вечеря присъстват Кимон Георгиев - министър-председател, Георги Кулишев - министър на външните работи, Васил Коларов - председател на Народното събрание, генерал Маринов - пълномощен министър в Париж, и отец Озон - директор на колежа „Свети Августин“ в Пловдив и стар познат на монс. Ронкали. Домакинът на срещата я определя като „интимна“. Тя е продиктувана от всеизвестното добронамерено отношение към България (според дипломатическия речник) на бившия апостолически делегат. Именно на тази основа делегацията разчита на ходатайството му пред страните победителки за налагане на възможно по-леки санкции на България - съюзник на Третия райх през Втората световна война. На 10 февруари 1947 г. апостолическият нунций присъства на тържествената церемония при подписването на мирния договор с България. Сравнението между брачен договор и току-що подписания мирен договор той изрази пред Жорж Бидо (1899-1983 г.), министър-председател на Франция, с известната фраза: „Съпругата е добре дошла, въпреки че понакуцва.“ Така той - приятелят на България - изказа неодобрението и съжалението от крайното решение на комисията, и то при неблагоприятното политическо развитие в страната.

Всички тези срещи, прояви и намеси на монс. Ронкали в полза на България, както и обстоятелството, че във всекидневните си молитви споменава „многообична България“, свидетелстват за верността му към поканата, отправена към българите в една далечна рождествена нощ.

Иван ТЕОФИЛОВ

Гърция

Православната църква защитава разпятието в училищата

„Не само малцинствата имат права, а също и мнозинството“ - така архиепископът на Атина Йеронимос коментира в декларацията решението на Европейския съд за правата на човека, забраняващо присъствието на разпятието в италианските училища. Главата на Гръцката православна църква заяви готовността да свика извънреден събор, на който да бъде определен план за действие, в случай че решението може да засегне и Гърция. Атинският архиепископ отправи апел към католиците да се противопоставят на тази „заплаха срещу християнските символи“, като същевременно изрази съмненията срещу Европейския съд, който „игнорира ролята на християнството във формирането на европейската идентичност“.

Позицията на архиепископ Йеронимос е следствие от опита на наблюдаващите спазването на европейското законодателство в Гърция да разпоредят чрез гръцки съд прилагането на решението на европейския съд за премахване на религиозните символи от училищата, обществените сгради и съдебните зали. Архиепископът на Солун Антимос изрази надеждата, че гръцкото правителство ще обжалва всяко европейско или гръцко решение, което задължава да се махнат религиозните символи от училищата в страната. Според архиепископа на Птиотис Николаос „много скоро младите няма да имат символи, които да ги закрилят“. Той допълва, че „идолите на футбола и поп музиката са техните бедни заместители“.

По Радио ВАТИКАН

Света Цецилия - моли се за хористите

От стр. 1

като светица Цецилия е една от първите „поданица“ на Христос в Небесното царство. Отец Христо не пропусна да разкаже малко за живота на светицата. Живяла е през първата половина на III век. Родила се в римско патрицианско семейство. Още в ранната си младост тайно се обърнала в християнството и дала обет за девственост. По желание на родителите си трябвало да се омъжи за ездичаника Валериан, но тя обърнала и него в християнството и го склонила да спазва нейния обет. Около 230 г. Цецилия претърпяла мъченическа смърт заедно със своя съпруг и неговия брат Тибурций. Дватамата брата впоследствие извършили много чудеса - изцелявали болни, оказвали помощ на бедните.

Легендата разказва, че света Цецилия била хвърлена в казан с вряща вода; три пъти палачът безуспешно се опитвал да я обезглави и едва на третия път тя починала от раните си. През 821 г. папа Пасхалий I полага нейните останки в катакомба под черквата „Света Цецилия“ в Рим (върху гробницата ѝ е поставена легнала статуя на мъченицата, изработена от Стефано Мадерна). Католическата църква чества паметта на света Цецилия на 22 ноември. В иконографията и живописата света Цецилия е изобразявана многократно и винаги от велики майсто-

ри: Рафаело - днес творбата е част от болонската пинакотеката (1513), Доменико (в Лувъра), Карло Долчи (в галерията на Дрезден) и др. Тя е покровителка на сакралната музика. Големият църковен композитор Джовани Палестрина основава в Рим общество за развитие на духовната музика под наименованието „Братство на света Цецилия“. Папа Пий IX е римският епископ, който дава на обществото статут на академия и учредява орден за отличие за членовете на академията „Санта Чечилия“, наречен Орден „Света Цецилия“. В Италия и днес съществуват няколко общности за духовна музика, които носят името на тази голяма светица на ранната Църква. Съпругът на света Цецилия Валериан също е светец на ранната Църква. Той и брат му загинали мъченически за християнската вяра.

След това проповедта продължи с размисления върху частта от Веруюто, където се казва, че Христос винаги ще бъде цар: „И пак ще дойде със слава да съди живите и мъртвите; и царството Му няма да има край.“ След края на първата литургия енорийският свещеник поздрави хора на възрастните и им пожела чрез покровителството на света Цецилия винаги да хвалят Бог с гласи си, който имат. На втората служба отецът поздрави и младежкия хор.

Иван КЪРЧЕВ

Църквата в Житница е може би единствената у нас, в която има картина на света Цецилия; рисувана е преди близо 10 години от Павел Селимов. В енорията не са малко жените, които носят името Цецилия!

Ново богатство

От стр. 1

ководството на Стефка Венкова пяха ентузиазирани, допринасяйки за красотата на празничната атмосфера. Най-вълнуващият момент за присъстващите настъпи, когато пред олтарта застанаха двете сестри, водени от майката-настоятелка сестра Натанаела, за да потвърдят пълната си отдаденост на Христос. Съпровождахме ги с молитвите си, с любовта и вярата си в тяхното свято призвание.

Затрогващата проповед на епископ Проиков докосна сърцата на всички. Той благодари специално и с много топлина на родителите, отгледали и възпитали такива прекрасни деца. Сравни кармилската обител с пустиня, в която човек може да намери оазис с чиста вода, така необходима за всички „жад-

Сестра Мария-Елисавета

Сестра Анастасия

ни“. Поздравително слово произнесе и папският нунций монс. Болонек, който в края на литургията даде и своя благослов. Всички присъстващи запяха „На многая лета“. Празникът завърши с много цветя, усмивки

и подаръци, с прегръдки и сълзи на възлание в очите, но най-вече с радост и благодарност, че Божият народ придоби ново богатство - двете сестри кармитки.

Нели ГАНЧЕВА, OCDs

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

Енория „Успение Богородично“ в с. Ново Делчево, община Сандански, е единствената католическа енория в Югозападна България. Селото е основано от бежанци източни католици от околностите на град Кукуш. Загубили своите родни места през 1913 г., семейства първоначално се настаняват в изоставени турски къщи из селата около гр. Струмица, а след Първата световна война се заселват край гара Левуново - в освободени от германската армия бараки, създавайки ново село, наречено от тях Делчево, тогава околия Свети Врач. По-късно селото е преименувано в Ново Делчево, за да не се бърка със съществуващото вече село Делчево, община Гоце Делчев.

Първоначално вярващите се черкуват в православната черква на близкото село Левуново, но по-късно (вероятно към края на 1926 г.) изпращат свои делегати в София при католическия епископ Кирил Куртев с молба за съдействие източните католици от селото да имат свой храм и свещеник.

По данни от Централния държавен архив ф. 166 к. (Дирекция по вероизповеданията), оп. 1, а.е. 1175, л. 65; оп. 4, а.е. 62, л. 6, 29-30; оп. 7, а.е. 83, л. 14-15⁽¹⁾ католици в село Делчево, Св. Врачко, са 170 души през 1927 г., 200 през 1934, 190 през 1939 и 223 през 1941 г. По данни от кръщелния регистър на енория „Успение Богородично“ в с. Делчево произхождат на кръстените е от кукушките села Морарци (29 кръщелни свидетелства), с. Мутолово (14 кръщелни), с. Мирново (3 кръщелни), с. Алексново (13 кръщелни), с. Лельово (1 кръщелно), с. Горни Тодорак (3 кръщелни) и село Баница - Серско (5 кръщелни). Съществуват в регистъра и множество дубликати на кръщелни свидетелства на лица, кръстени в по-горе изброените католически енории от източен обред, като най-старата рождена дата е от 1875 г. Ще изброя имената на единадесет „кръстивши“ свещеници, споменати във въпросните дубликати: отец Иван Дели Стоянов (някъде само като Иван Стоянов) - служещ в с. Морарци в годините 1875-1910; отец Нако Янев - служещ в с. Мутолово (писано също Мутилово) през годините 1892-1909 г., като през 1934 г. той е свещеник в източнокаатолическата енория в София⁽²⁾; отец Алекси поп Анагнешев - служещ в с. Морарци (срещано също като Мурарци) през 1906-1919 г.; отец Мико Након (в с. Морарци и с. Лельово 1904-1919 г.); отец Димитър Ламашев (не се чете добре фа-

Кратка история на енория „Успение Богородично“ в с. Ново Делчево

милното име) - в село Баница - Серска околия, през 1877 г., където служи и отец Захарий Запреб; отец Атанас Иванов - служещ в с. Мирново, Морарци и с. Алексново през 1918-1921 г.; отец Стоян Пецов - служещ в с. Алексново през 1919-1921 г., а преди това, в 1916 г., свещенодейства в с. Радово, Струмишко⁽³⁾; отец Иван Петров - служещ в с. Горни Тодорак през 1904 г.; отец Христо Чолаков - кръщавал в с. Мутолово през 1911-1914 г.; и отец Христо Иванов - служещ в с. Морарци през 1912-1916 г.

След тези данни, показващи произхода и вероизповедани-

ниците в Католическите гробища в столицата.

В Делчево следващият енорийски свещеник е отец Иван Чекичев (написан също като Чикичев). Девет от кръщелните в регистъра носят неговата сигнатура, като последното е от 29.11.1931 г. Освен учредител на МКЛ той е и неин председател от 1925 до 1929 г. По данни на в. „Истина“ - броеве 42 от 17.02. и 48 от 31.03.1926 г., отец Иван Чекичев държи сказки в Швейцария за българския характер на населението в Македония и неговото положение под сръбска и гръцка власт⁽⁹⁾. По време на неговото председателство МЛК, насърчавана от апостолическия визитатор Ронкали, се обръща към итали-

е свещеник в Ямбол⁽¹⁴⁾, през 1927 г. - в с. Мостраклий⁽¹⁵⁾, към 1934 г. е енорист в София и съосновател на МКЛ⁽¹⁶⁾. Завършил е семинарията в кв. „Зейтенлик“ на гр. Солун, поверена на отците лазаристи, откъдето идва и доброто му владение на френски език - нещо, за което ще си изпати по-късно в Делчево по време на комунистическия режим. Навремето международният път Е-79 минавал през селото, а с езиковите си познания отецът неведнъж помагал на изпаднали в затруднение шофьори чужденци, за което според очевидци е бил привикван и бит в милицията. По този повод районните служби на ДС заведат ОНД (отчетно наблюдателно дело)⁽¹⁷⁾. През октомври 1952 г. отец Тимотей е арестуван заедно с други още 25 католически свещеници и е обвинен в шпионаж в полза на

местните жени на шев и ръкоделие, както и по необходимост оказвали долекарска помощ.

Дълги години в Ново Делчево е служила сестра Василия (погребана в селото) както и сестра Невена Доева, която цялото население светло помни. Въпреки заплахите на местната милиция и насочения в челото й пистолет сестра Невена не се отказва от своето служение в полза на душите на вярващите, нищо че в резултат от стреса получава диабет. Последната останала евхаристинка в селото е сестра Магдалина Гедишка, която повече от 40 години неуморно се труди на нивата Господня. Да се молим Бог да ѝ даде здраве и сила да продължи своята благородна мисия.

След демократичните промени в енорията с ентузиазъм служат отците салезиани на Дон

С кръста на много хора

ето на енорията на с. Делчево, е редно да спомена енорийските свещеници на енория „Успение Богородично“. Като първи енорист в селото епископ Кирил Куртев изпраща отец Никола Костадинчев, като в началото службите се водят в една от стаите на малкото селско училище. По сведения на църковните източници за масивна черква в селото се говори от 1929 г.⁽⁴⁾ - точно преди 80 г. На циментовата настилка пред черквата се чете годината 1931, но това би могло да е достроявано в последствие. Отец Никола е родом от с. Стояково, Гевгелийско, и е брат на сестра Магдалина Костадинчева, първата приемничка на основателката на Монашеската общност на сестрите евхаристинки сестра Еврозия Алоати в 1921 г.⁽⁵⁾ По времето на сестра Магдалина Костадинчева сестрите идват в София подобно на хилядите други бежанци от Македония.

Първото кръщелно свидетелство в енорийския регистър, подписано от отец Никола Костадинчев, е с дата 16.01.1928 г., а последното - от 03.04.1929 г., общо 28 свидетелства. През 1934 г. за него се споменава, че е свещеник в енорията ни в София⁽⁶⁾.

Следващ енорист според кръщелния регистър на енорията е отец Димитър Капсаров (или също Капцаров). А кръщелните свидетелства с неговия подпис са 14 на брой до 21.11.1930 г.; следва едно прекъсване до април 1933 г. (време, през което идват други двама енорийски свещеници в селото), и после 8 кръщелни свидетелства, последното от които е с дата 20.10.1935 г. Отец Димитър е деен участник и съосновател (заедно с други трима енорийски свещеници на с. Ново Делчево: отец Иван Чекичев, отец Недялко Стойчев и отец Тимотей Янев) на Македонската католическа лига (за кратко МКЛ). Участник е в учредителното събрание на МКЛ (12.07.1922 г. в София) и неин подпредседател в годините 1929-1930, 1933-1934 г.⁽⁷⁾. Целите на въпросната благотворителна лига са насочени в няколко основни направления: духовно-религиозно, културно-просветно, социално-благотворително и национално-патриотично⁽⁸⁾. Отец Димитър Капсаров е погребан между свеще-

анската общественост със специален позив, в който описва страданията на бежанците от Македония и Тракия, прокудени от родните домове и потърсили спасение и утеха в България. Позивът е публикуван в редица италиански вестници, придружен с насърчителни думи на архиепископ Ронкали (бъдещия папа Йоан XXIII)⁽¹⁰⁾. През 1934 г. отец Чекичев е свещеник в енорията ни в София⁽¹¹⁾. Погребан е в Католическите гробища на града.

От края на 1931 г. в Ново Делчево енорист е отец Недялко Стойчев, като последното от двадесет и деветте кръщелни свидетелства, носещи неговото име, е от 25.05.1933 г. Също е съосновател на МКЛ и енергичен неин сподвижник. През 1922-1923 г. е бил енорийски свещеник на енорията ни в София, но спешно е трябвало да бъде отзован в Рим, заради получено на 15.09.1923 г. анонимно писмо с отправени смъртни заплахи от страна на „неотговорни фактори“ по повод дейността на лигата⁽¹²⁾. През 1934 г. отец Недялко Стойчев е отново свещеник в енория „Успение Богородично“ в София⁽¹³⁾, а на негово място в Делчево до края на 1935 г. е отец Димитър Капсаров.

Следващият, този път дългогодишен енорийски свещеник в с. Ново Делчево, е отец Тимотей Янев, който е единствен и погребан в гробището на селото (1984 г.); за него мнозина от енорията още таят жив спомен. През дългия си живот той е енорист в различни енории на Католическата екзархия. Към 16.07.1914 г.

френското разузнаване; по образуването ОНД работят цели трима агенти⁽¹⁸⁾.

Много важно за духовния живот в енорията на Ново Делчево е присъствието на Обществото на сестрите евхаристинки, които през септември 1938 г. откриват в селото свой манастир⁽¹⁹⁾ или къща, както сестрите обичат да я наричат, поставен под покровителството на свети Викенти от Паула (в манастира се съхранява и частица от мощите на светеца). В добрите години за монашеското общество в селото са били шест сестри, които се грижели за религиозното възпитание на децата и поддържането на храма, но също и обучавали

Боско от Чехия като отец Рихард Калус и отец Антон Коман. От 09.07.2002 г. енорист е авторът на тази статия - мирски свещеник, родом от София, с потекло по майчина линия на бежанци католици от Кукуш. За настоящата численост на енорията няма статистика, но по мое наблюдение практикуващите вярващи са около 100 души, като на по-големи празници броят им се удвоява. Идват и деца, и млади хора, като демографският растеж на селото е обнадеждаващ, не на последно място и поради добрите възможности за работа в този туристически, граничен и крайпътен район. Близки забележителности са гр. Мелник, Роженският манастир, както и гр. Сандански с топлите му минерални извори и здравословен климат. Във връзка с предстоящия юбилей - 150 години от присъединението ни към Католическата църква, в енорийския храм се рисуват нови стенописи, дело на художника Здравко Каменаров, преподавател в Националната художествена академия в София. В двора на черквата има и енорийски център - със зала, две стаи за гости и кухня, реституиран и обновен по времето на апостолическия екзарх Методи Стратиев.

Светата литургия всяка неделя и празник е от 9 часа.

Отец Петко ВЪЛОВ
GSM 0898 443080,
e-mail valovpet@yahoo.it

Библиография и забележки

1. Цитиран от професор Светозар Елдъров „Католиците в България“, София 2002, стр. 446
2. Доцент Иван Еленков „Католическата църква от източен обред в България“, София 2000, стр. 253
3. Професор Светозар Елдъров „Католиците в България“, София 2002, стр. 298
4. Доцент Иван Еленков, пак там, стр. 254
5. „Добротворното дело“, стр. 311 - 314.
6. И.Еленков - пак там, стр. 253
7. Професор Елдъров, пак там, стр. 512, 519
8. С. Елдъров, пак там, стр. 513, а за повече подробности около МКЛ виж цялата глава 512-526 стр.
9. С. Елдъров, пак там, стр. 522
10. С. Елдъров, пак там, стр. 520
11. И. Еленков, пак там, стр. 253
12. И. Еленков, пак там, стр. 232
13. И. Еленков, пак там, стр. 252
14. И. Еленков, пак там, стр. 247
15. И. Еленков, пак там, стр. 249
16. С. Елдъров, пак там, стр. 512
17. С. Елдъров, пак там, стр. 638
18. С. Елдъров, пак там, стр. 684
19. „Добротворното дело на отец

Йосиф Алоати и на сестра Еврозия Алоати“, София 1939 г., стр. 350

За кратката история на селото съм ползвал данните за с. Ново Делчево в електронната „Уикипедия“.

За католическата принадлежност на енорията в кукушките села Морарци, Алексново, Мутолово, Горни Тодорак, Мирново, Лельово и серското село Баница може да бъде видяно официалното писмо - молба от 5 юли 1934 г. на епископ Кирил Куртев до председателя на тогавашното правителство Кимон Георгиев, в което са изброени всички католически черкви и имоти в пределите на Кралство Гърция, платени от гръцка страна на българската държава, но не и от българската държава на собственика на имотите - Католическата църква. Писмото е цитирано от доцент Иван Еленков „Католическата Църква от източен обред“, стр. 299.

Цитираният регистър - с облепени с гербови марки според тогавашните наредби кръщелни свидетелства - се намира в настоящия енорийски свещеник.

Става дума за една комплексна и доста значителна тема, ако имаме предвид важността на медиите в днешното глобално общество, и рисковете, свързани с тяхното изкривено използване особено днес, когато „медиите имат претенции не само да показват действителността, а да я определят благодарение на властта и силата на внушение, която притежават“ (папа Бенедикт XVI, послание за 42-рия световен ден на социалните комуникации, 24 януари 2008 г.).

Според анализа в Италия можем да кажем, че в първия период представянето на понтификата на папа Бенедикт XVI беше общо взето подходящо и като съдържание положително.

Смайванията на някои от коментаторите, свързано най-вече с невинаги напълно положителни стереотипи, които се казваха за кардинал Рацингер и за неговата предполагаема слаба способност за комуникация, бяха бързо преодоляни или поне намалени от внимателно разглеждане на съдържанието на учението му и от признанието на особена привлекателност на папата в очите на хората въпреки въздържания стил, съсредоточен повече върху думите, отколкото върху жестовете.

Тази привлекателност се увеличи с някои големи събития, които бяха отразени от медиите - например посещението на синагога в Кьолн по време на първото му отиване в Германия на 19 август 2005 г., посещението на концлагера в Аушвиц по време на визитата му в Полша на 28 май 2006 г., посещението на джамията в Истанбул по време на пребиваването му в Турция на 30 ноември 2006 г., лекцията в университета в Регенсбург на 12 септември 2006 г.

Освен тези важни събития вниманието на медиите привлякоха речите на папа Бенедикт XVI относно „принципи, които не подлежат на преговори“ - за християнските корени на Европа. Те предизвикаха жива дискусия в общественото пространство на главните европейски страни.

По-малко внимание беше обърнато на някои срещи, богати със съдържание за живота на Църквата, както посещенията на енории в Рим, разговорите с групи хора и проповедите му всяка сряда, които често представляват за папата възможността за възвестяване и свидетелство и биха заслужавали да бъдат изтъкнати и задълбочени.

Тук се забелязва рискът, който изникна още от втората година на понтификата му и който нараства - медиите да отразяват частично дейността на папата, като го подценяват като проповедник на Евангелието и прекаляват с представянето му изключително като интелектуалец и политик. Преувеличават думите от речите му, които се смятат за евентуално конфликтни, защото са по-ефектни като новина, а пренебрегват някои важни теми, които представляват приоритет на понтификата на папата.

Ето и тези добре известни приоритети:

Първият е самият Бог, отношението с Него, вярата в Не-

го чрез нашия Господ Исус Христос, който ни Го откри. В тази перспектива можем да говорим и за приоритет на учението за Христос, който проличава особено от книгата „Исус от Назарет“, в която Бенедикт XVI потвърждава категорично, че Исус Христос е пътят към Бог Отец, наш единствен спасител, истинско съдържание на християнската вяра.

Църквата трябва да прави така, че Бог да присъства в този свят и да отваря на хората достъп до Него. Тази мисия се осъществява предимно чрез молитвата - лична и литургична, и изисква да се стремим към единството на християните: молитвата и единството на християните също са приоритети на сегашния папа. Те засягат всички - всеки според своята отговорност.

Още един приоритет, който е подходящо да споменем, се отнася до разясняването на истинското значение на свободата, необходима за живота на човека и за доброто на обществото. Относно това папата отхвърля разбирането на етиката, която може да се нарече „диктатура на релативизма“, и подчертава, че свободата на човека е по своята природа свързана с взаимоотношенията между хората и затова не може да изключва отговорността към другия. Свободата е наистина свобода само ако има отношение към стойността на живота, мира, справедливостта, солидарността и всички основни човешки стойности, които тя трябва да бъде възпитавана да уважава.

Благодарим и се молим

Да благодарим за всички благодати!

Да бъдем светлината на света...

ЯНУАРИ, февруари, март
Осма година 2009 - 2010

Ти никога не знаеш какво си получил...

Имаше едно спяло момиче, което мразеше себе си само защото беше спяло. Тя мразеше всички освен своя възлюбен приятел. Той винаги беше до нея. Тя казваше, че само ако може да види света, ще се омъжи за приятеля си. Един ден някой ѝ подари чифт очи и така тя можеше да види всичко, включително и своя възлюбен. Тогава той я попита: „Сега, когато можеш да видиш света, ще се омъжиш ли за мен?“. Момичето изпадна в шок, когато видя, че той е също спяло и отказа да се омъжи за него. Нейният приятел си тръгна, облян в сълзи, а малко покъсно ѝ написа бележка: „Грижи се за моите очи, скъпа моя.“

Животът е подарък днес, защото ти обмисляш да кажеш все още непозната дума - помисли си за тези, които не могат да говорят.

Преди да се оплачеш от вкуса на храната си - помисли си за тези, които нямат нищо за ядене.

Преди да се оплачеш от твоя съпруг или съпруга - помисли си за някой, който плаче към Бог с желание да има другар.

Днес, преди да се оплачеш от живота си - помисли си за

тези, които са отишли на небето твърде рано.

Преди да се оплачеш от своите деца - помисли си за някой, който желае да има деца, но не може.

Преди да се оплачеш от мръсната си къща и от това, че никой не я е изчистил - помисли си за хората, които живеят на улицата!

Преди да се оплачеш от разстоянието, което трябва да пропътуваш с колата си - помисли си за хората, които изминават това разстояние пеша.

И когато си изморен/а и се оплакваш от своята работа - помисли си за безработните и тези в неравностойно положение, които желаят да имат твоята работа.

Преди да си помислиш да посочиш с пръст някого и да го порицаеш - помни, че нито един от нас не е без грях и всички отговаряме пред един Творец.

И когато депресията се опитва да те сломи - сложи усмивка на лицето си и благодари на Бог, че все още си жив/а и някъде наоколо.

Животът е дар - живея го, наслаждавай му се, празнувай го и го изпълни!

Молитва за благодарност:

Благодаря, Господи, за очите, които имам!

Благодаря, Господи, за ръцете, които имам!

Благодаря, Господи, за усмивките, които мога да дарявам!

Благодаря, Господи, за дома, и леглото, в които се прибирам!

Благодаря, Господи, за работата, която имам!

Благодаря, Господи, за хората, които ме обичат!

Благодаря, Господи, за хората, които мога да обичам!

Благодаря, Господи, за успехите ми!

Благодаря, Господи, и за възможността да се проваля!

Благодаря, Господи, че умря и възкръсна за мен!

Благодаря, Господи, че ме обичаш толкова много!

Младешко молитвено движение NIKA

В светлината на пета скръбна тайна - Исус умира на кръста

Отче наш...

Радвай се, благодатна Марийо,...(10х)

Слава на Отца...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен - моли се за нас!

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Въпреки това Църквата не може да се откаже от своята мисия. Това, че тя може свободно да изразява своята вяра, в името на Евангелието да участва в публични дискусии, спокойно да дава своя принос в оформянето на политическо-законодателни ориентири, не може да бъде смятано като заплаха за светския характер на държавата.

Църквата не иска да налага на никого своя „религиозен“ морал. Заедно с типично религиозните принципи тя винаги го е възвестявала и не може да не го прави - заради основните ценности, които определят човешката личност и гарантират нейното достойнство. В това възвестяване тя не подхранва полемики, а по-скоро предпочита метода на спокойно и конструктивно разглеждане на въпроси и търсенето на общото благо.

Днес една от основните роли на средства за масова информация е да запознават и разпространяват стойностите, които толкова ясно посочва папа Бенедикт XVI в своето учение. Можем да си пожелаем в изпълняването на тази толкова деликатна задача да преобладават винаги разум и критерии на отговорност, които без да изключват възможността за конструктивна критика, да се стремят преди всичко да допринасят за познанието и търсенето на истината.

Кардинал Анджело БАНЯСКО, архиепископ на Генуа, председател на Епископската конференция на Католическата църква в Италия

Труден период

Ако се игнорира или пренебрегва тази рамка на приоритета, в която намират място речите на папата, трудно ще се избегнат частичните представи, отклоненията от правилното разбиране, идеологическите и предрешените критики, променянето на смисъла на думите на Светия отец с цел да се изтъкне нещо, което папата изобщо не е казал.

В този тип отклонения на медиите влизат някои от последните полемики - като тези след речта на папата в Регенсбург, или тези относно папския документ „Motu proprio“, който позволява отслужването на литургиието както са се отслужвали преди Втория ватикански събор. Тук следва да се споменат полемиките относно отмяната на отлъчването на четиримата владци на Льофевр както и тези относно изказванията на папата за ограничения в използването на противозачатъчни средства по време на посещението му в Африка.

Във всички тези случаи точното предаване на думите на Светия отец би помогнало за недопускане на грешни разбирания и би разяснило важността на речите на папата, които далечно от острата критика всъщност последователно развиват някои линии на понтификата на папа Бенедикт XVI и горепосочените приоритети.

За съжаление нерядко се предпочита частично и често грешно тълкуване. Поради този факт се питаме дали в някои компоненти на културата и на средствата за масова комуникация не си прокарва път антиклерикализъмът, който има интерес да изопачи истинското лице на Църквата и да изкривява истинското значение на посланието ѝ, така че то да звучи непоследователно или анахронично и Църквата да се покаже като онази, която иска да „вдига стени и да копае ями“, особено що се отнася до етиката; Църквата на отрицанията, на „не“-тата, враг на човека, безразлична към неговите нужди, мракобесница и противник на научната рационалност.

В действителност това, че предупреждава за рисковете за достойнството на човека,

10 ИСТИНА VERITAS
Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

които липсата на уважение към човешкото същество влече след себе си, със сигурност не е нито знак на враждебно отношение към науката, нито тъпоумна съпротива спрямо модерния свят. Задачата на Църквата е да показва рисковете; предупрежденията ѝ са по-скоро знак на загриженост и на приятелство - нали приятелят не може да не те предупреди за опасността.

Това, което учи Църквата, е съсредоточено в голямото „да“, с което тя отговаря на Божията любов, като посочва Него на всички. Затова предимно говори за Бог и за вечния живот, тоест за живот, който няма да свърши. Говори за надежда и за щастие. Някои „не“, които понякога Църквата трябва да каже, са като маншет на положителната етика, на етиката на любовта, в името на която не можем - с цел да постигнем лесно краткотрайно съгласие - да подменим доброто със злото.

В някои среди биха искали Църква, която да е сервилно подчинена на общественото мнение или просто да мълчи. Ясните водещи линии, които изискват от човека да прави понякога трудни избори според своята съвест, не са в угода на света, в който релативизъмът на етиката и на морала отнема на съвестта функцията да избира между доброто и злото.

Изненада в коледната нощ

Тази година зимата дойде малко рано и малкият Фриц мръзнеше, защото дрехите му бяха много извехтели - ръкавите на самото окъсели, лактите скъсани, а за панталоните му да не говорим - те бяха два пъти преправяни и кърпени.

Бащата на Фриц бе починал, а майка му беше чистачка и перачка. Когато се връщаше вечер от работата си в господарския дом, тя бе уморена до смърт. Често переше извехтелите му панталони, изчеткваше самото и поддържаше дрехите му чисти, но не й стигаха парите да му купи нови.

А Фриц много се срамуваше от своите закърпени дрехи.

Когато наближиха коледните празници, мечтата му бе само за чифт нови дрехи. Даже написа в бележката до Дядо Коледа желанието си - един нов костюм. Той все още вярваше, че Дядо Коледа изпълнява желанията на децата. Майка му прочете бележката, въздъхна тежко и го погали по рошавата глава. Той усети колко тъжна е майка му. Въртеше се в леглото и не можеше да заспи. Стана в тъмното и скъса бележката на малки парченца.

Когато Фриц заспа, майка му приготви малка елхичка, украсена със свещички, а под дръвчето сложи няколко ябълки и шепа орехи. Имаше и скромнен подарък - беше му

изплетла чифт вълнени чорапи и ръкавици. На сутринта Фриц видя елхичката и малките подаръци. Много се зарадва и прегърна майка си с голяма благодарност.

Внезапно някой почука на вратата. Фриц скочи и отвори. Навън стоеше непознат човек и му подаде голям пакет, като каза: „Това е от зимната помощ от енорията“, и си тръгна.

Пакетът веднага бе отворен. О, какво бе учудването - един съвсем нов костюм, нови, здрави и топли обувки и плетена вълнена жилетка имаше в пакета. А и майката на Фриц не бе забравена - за нея имаше нова, хубава вълнена рокля.

Тези подаръци дойдоха точно на Коледа. Голяма радост изпълни малката бедна стаичка. Лицата на майката и сина светнаха от щастие и наистина усетиха с радост големия празник.

Не искаш ли и ти да помогнеш с нещо на бедните?

Превод М. РАЙКОВА

Да си спомним...

Отец Игнат Багов - смирнен воин за Божиата истина и справедливост

(Продължение
от миналия брой)

Отец Игнат свидетелстваше, че когато го приемал и наставлявал, епископ Босилков го съветвал: „Близко до хората, винаги с хората, отче!“ Като енорийски свещеник на енория „Пресвето Сърце Исусово“ в Драгомирово отец Игнат посрещаше и заставляваше се репресии на новата власт. Обичният епископ е

арестуван, съден и никога повече не го вижда. Страхът от репресиите се настанява в сърцата на хората. Отец Игнат често бил викан за разпити и различни справки в милицията. Новата власт задължава отец Игнат да работи и цивилна професия. Годици наред той плете кошове за местното ТПК. Разбира се, не изоставя духовната си работа нито за миг. Обслужва енория-

та в Драгомирово 30 години. Живее в малка стаичка до сакристията.

През 1981 г. отец Игнат е преместен в Белене. Първо обслужва двете беленски енории, а не след дълго само енория „Свети Антон от Падуа“. Този забележителен човек и свещеник почина на 2 октомври 2001 г.; той успя да посрещне новия век и провъзгласяването за блажен на мъченика Евгений Босилков, което толкова силно желаеше. Отиде си като воин на пост, до последно на олтара, въпреки че заради тежко болното си сърце в последните месеци от живота си отслужваше седнал всекидневните литургии.

(Следва)

Росица ЗЛАТЕВА, Белене

За шумерите, тяхната култура и техните митове

Това може би ви интересува

(Продължение
от миналия брой)

Един ден обаче второстепенните божества въстали и решили да не работят повече за прехранването на главните божества. Уплашени от бунта, Енлил, Ану и Енки с помощта на богиня Нинтур решили да потушат бунта, като убият един от неговите водачи и създадат човечеството, което да замести анунаките и игигите в грижите им за главните божества. С кръвта на убитото божество, примесена с глина, богиня Нинтур създаде първия човек, а след него и останалите. От този ден нататък анунаките и игигите поели към небесата, а хората, сътворени да ги заместят, започнали да се грижат за почитанието и препитанието на главните божества в храмовете.

Преразказаният мит свидетелства за друга версия относно сътворяването на човека, в чиято основа стои нуждата да се почитат божествата и свързаната с тях институ-

ция на храма. Известно е, че през IV хилядолетие пр. Хр. най-ранните шумерски градове възникнали не около пазари или царски дворци, а около храмовете на различни местни божества. В историята на месопотамската цивилизация храмът е бил винаги дълбоко уважавана институция, имаща важни социални функции. Храмът притежавал големи поземлени владения, многобройни стада и финансирал търговията. В неговото управление участвали както царят, така и събранието на свободните граждани от селището, в което храмът се разполагал. Храмът се грижел за бедните, за болните и за изоставените, за просветата и разбиранията, за обслужването на култа. Без съмнение митът дава друго обяснение за сътворяването на човека, поставяйки го в пряка връзка с обслужването на тази важна институция.

Последният шумерски мит, на който ще се спрем, е този за „Гилгамеш, Енкиду и подземният свят“. Интересно е да се отбележи, че този мит не е включен в по-късните версии на известния епос за Гилгамеш. Според съдържанието Гилгамеш - след редица подвизи - решава да си направи

магически барабан за заклинания. Скоро след изработката барабанът пада в подземния свят и Гилгамеш праща своя приятел и слуга Енкиду да вземе барабана оттам. След редица прекеждия, с помощта на бог Енки Енкиду изпълнява задачата и се връща, а Гилгамеш го разпитва подробно за онова, което е видял в отвъдното. Разказът на Енкиду е страшен. В отвъдното хората живеят в полумрак, хранят се с прах и пият застояла вода. Ходят облечени в дрипи и постоянно страдат. Умрелите мечтаят да се върнат оттам, а единствените, които са в по-благоприятно положение, са тези, имащи по няколко живи деца. В отвъдното - според мита - е мрачното царство Иркалла, над което властват жестокият бог Нергал и неговата съпруга Ерешкигал.

Спряхме се именно на този мит, за да демонстрираме колко различен светоглед са имали шумерите както в сравнение с нас, така и в сравнение със синхронни им култури като древноегипетската например. В техните представи раят не е съществувал, а отвъдното е било еднакво страшно и мрачно за всички.

(Следва)

Д-р Кабала МУКАРЗЕЛ,
СУ „Св. Климент Охридски“

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 1

Тайнството Кръщение II. Кръщението в икономията на спасението Предобрази на Кръщението в Стария завет

1221 Преминаването на Червено море, истинското освобождение на Израил от египетското робство, известна най-вече освобожданието, извършено от Кръщението: „Ти си освободил от робството на фараона синовете на Авраам, като направи да минат по сухо Червено море, за да бъдат образ на бъдещия народ на кръстените.“ (Vigilia Paschalis, Benedictio aquae: Missale Romanum, editio typica /Typis Polyglottis Vaticanis 1970/ р. 283).

1222 Накрая, Кръщението е представено в преминаването на реката Йордан, при което Божият народ получава дара на Обетованата земя за поколението на Авраам, образ на вечния живот. Обещанието за това щастливо наследство бе изпълнено в Новия завет.

Кръщението на Христос

1223 Всички първообрази на Стария завет намират своя завършек в Исус Христос. Той започна обществения си живот, след като се остави да бъде кръстен от Йоан Кръстител в реката Йордан /Вж. Мат. 3,15/, а след Своето Възкресение Той дава тази мисия на апостолите: „И така, идете и научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа и като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“ / Вж. Мт. 28, 19-20; Мк. 16, 15-16/.

1224 Нашият Господ доброволно се подчини на Кръщението на свети Йоан, предназначено за грешниците, за да „изпълни всяка правда“ /Вж. Мат. 3, 15/. Тази постъпка на Исус е проява на неговото „понижение“ /Вж. Фил. 2, 7/. Тогава Духът, който витаеше над водите при първото сътворение, слезе върху Исус като прелюдия на новото сътворение и Отец показва Исус като свой „възлюбен Син“ /Вж. Мт. 3, 16-17/.

1225 В Своята Пасха Христос отвори за всички хора изворите на Кръщението. Всъщност Той беше говорил вече за своето страдание, което щеше да претърпи в Йерусалим, като за „Кръщение“, с което Той трябваше да бъде кръстен /Вж. Мк. 10, 38; Лк. 12, 50/. Кръвта и водата, които протеклоха от рободения хълбок на разпнатия Христос /Вж. Ин. 19, 34/ са образи на Кръщението и на Евхаристията, тайнства на новия живот /Вж. Ин. 5, 6-8/: оттогава е възможно „да се родиш от вода и Дух“, за да влезеш в Небесното Царство (Ин. 3, 5).

Виж къде си кръстен, откъде идва Кръщението, ако не от кръста на Христа, от смъртта на Христос. Там е цялата тайна: Той страда за теб, само в Него ти си изкупен, само в Него ти си спасен /SANCTUS AMBROSIUS, De sacramentis, 2, 2, 6: CSEL 73, 27-28 (PL 16, 425-426)/.

Кръщението в църквата

1226 Още от деня на Петдесетница Църквата е чествала и давала светото Кръщение. И наистина, свети Петър заявява на смутената от проповедта му тълпа: „Покайте се и всеки от вас да се кръсти в името на Исуса Христа за проща на греховете и ще приемете дара на Светия Дух“ (Деян. 2, 38). Апостолите и техните помощници предлагат Кръщението на всеки, който вярва в Христа: „Евреи, боязливи от Бога, езичници“ /Вж. Деян. 2, 41; 8, 12-13; 10, 48; 16, 15/. Кръщението винаги е свързано с вярата: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш ти и целият ти дом“, съветва своя тъмничен стражар във Филипи свети Павел. Разказът продължава: „Тъмничният стражар веднага получи Кръщението, той и всички негови близки“ (Деян. 16, 31-33).

1227 Според апостол Павел чрез Кръщението вярващият споделя смъртта на Христос, той е погребан и възкръсва заедно с Него: „Кръстени в Исуса Христа, ние сме кръстени в Неговата смърт. Погребани сме с Него чрез Кръщението в смъртта, така че както Христос възкръсна от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да живеем в един нов живот.“ /Вж. Рим. 6, 3-4; Кол. 2, 12/. Кръстените „отново се облякоха в Христа“ /Вж. Гал. 3, 27/. Чрез Светия Дух Кръщението е баня, която пречиства, осветява и оправдава /Вж. 1 Кор. 6, 11; 12, 13/.

1228 Кръщението е следователно една „водна баня“, в която нетленното семе на Словото на Отца произвежда своя оживотворяващ ефект /Вж. 1 Петр. 1, 23; Еф. 5, 26/. Свети Августин ще каже за Кръщението: „Словото се съединява с материалния елемент и става тайнство“ /SANCTUS AUGUSTINUS, In Iohannis evangelium tractatus 80, 3: CCL 36, 529 (PL 35, 1840)/.

III. Как се отслужва тайнството Кръщение?

Християнското посвещение

1229 За да стане някой християнин, още от времето на апостолите е бил необходим постепенен преход и посвещение на няколко етапа. Този преход може да се измине бързо или бавно. Той обаче винаги ще трябва да включва няколко съществени неща: благовестие на Словото, приемане на Евангелието, което води до обръщане, изповядване на вярата, Кръщение, слизване на Свети Дух, достъп до Евхаристийното общение.

Из „Катехизис на Католическата църква“

11

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1433)
декември 2009 г.

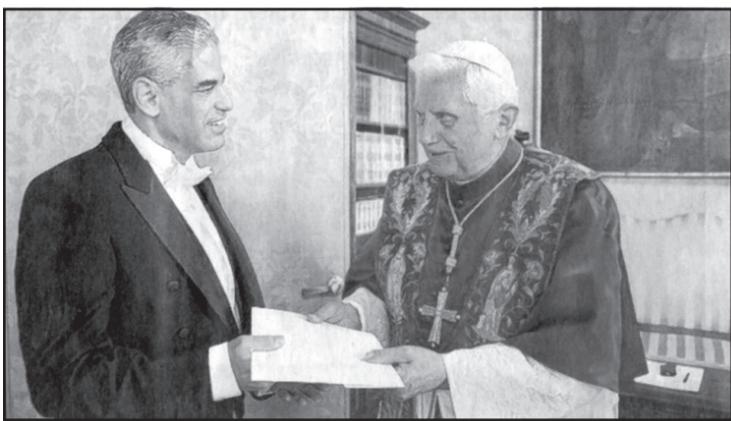
Да се гарантира религиозната свобода

Манипулацията и използването на религията за политически цели спъват между-религиозния диалог. Трябва да се проучат богословските основи на различните конфесии, за да се насърчи взаимното разбирателство, каза по време на 64-тото общо събрание на ООН постоянният наблюдател на Светия престол при ООН монс. Челестино Мильоре. Преди век и половина, в началото на индустриалната революция, религията бе определяна като „опиум за народите“. Днес, в контекста на глобализацията, е считана все повече за „витамин за бедните“. Единственият принос на религиите, на диалога и сътрудничеството, подчерта монс. Мильоре, е, че водят до повдигане на духа, до защита на

живота, до засилване на отговорността за слабите. Те допринасят за привеждане на идеалите в действие, за пречистване на институциите, за намирането на решения за несправедливостите и за преодоляване на конфликтите чрез помирието. Светият престол, допълни архиепископът, приложи серия инициативи за насърчаването на диалога между християнските конфесии, с евреи, будисти и индуци. Този ангажимент цели да насърчи по-голямото уважение, взаимното разбирателство и сътрудничеството между вярващите от различните религии. Този ангажимент, каза още той, насърчава проучването им и насърчава формирането на личности, ангажирани в диалога. Последни-

те социални и политически събития обновиха ангажимента на ООН за изграждането на една култура, базираща се на междурелигиозното разбирателство. Цел на организацията, заключи монс. Мильоре, е да насърчи всички слоеве на обществото да признават, да зачитат и да защитават правата на всяка личност. Задача на Обединените нации е да помагат на държавите да осигуряват пълноценно и на всички нива прилагането на правото на религиозна свобода. Ангажимент, подчертан в документите на ООН, за насърчаване не само на „фундаменталната свобода на съвестта“, но и на „религиозната практика без каквито и да са ограничения“.

По Радио ВАТИКАН

След сложни преговори Светият престол прие новия посланик на САЩ

По време на предизборната си кампания американският президент Барак Обама се обяви за либерализация на абортите. Цялата католическа общност начело с епископската конференция на Католическата църква в САЩ се опълчи срещу тази нехуманна либерализация. Тя бе остро критикувана и от папа Бенедикт XVI. Наблюдатели предсказаха бурни отношения между Светия престол и САЩ и последствията не закъсняха. Последният посланик на САЩ към Светия престол проф. д-р Мери Глендън оваканти този пост след избирането на Барак Обама за президент. Започнаха преговори за номиниране, агреман и акредитация на американския посланик. Барак Обама номинира Дъглас Кмиец и Каролин Кенеди - и двамата са католици от Демократическата партия, но те не получиха одобрение от Светия престол, тъй като поддържат лансираната от Обама либерализация на абортите. И американците останаха без посланик във Ватикан. В началото на юли т.г. в Италия се състоя среща на високо равнище на осемте най-развити страни в света. Поради липса на посланик от САЩ президентът на Италия Наполитано и премиерът Берлускони пос-

редничиха пред папа Бенедикт XVI да приеме президента Обама на извънредна аудиенция. На 10 юли Светият отец прие Барак Обама и на четири очи президентът обяснил подробно прословутата либерализация на абортите, с която „много се спекулира“, и обещал да се бори с всички средства за „намаляване на абортите“. Папа Бенедикт XVI приел благосклонно това изказване на Обама и при раздяла му поръчал да поздрави целия американски народ.

Президентът Обама номинира новия американски посланик към Светия престол - проф. д-р Мигел Умберто Диас, професор по богословие, католик, американец, роден в Куба. Папата изпрати агреман и на 2 октомври т.г. новият посланик връчи акредитивните си писма на папа Бенедикт XVI, като завърши с думите: „Аз съм вярващ католик, потомък на стара кубинска католическа фамилия. Католическата църква в САЩ е най-многобройната религиозна общност с огромен авторитет и влияние и президентът Обама се съобразява с това.“ Светият отец прие документите и пожела „успешна дипломатическа дейност на проф. д-р Мигел Умберто Диас“.

Петър КОЧУМОВ

Най-известната и уважавана жена в Пакистан е католическа монахиня

Католическата монахиня проф. д-р Рут Пфау живее от 1960 г. в столицата на Пакистан, 13-милионния Карачи. Тя е член на конгрегацията „Дъщери на Марииното сърце“.

През 1963 г. основава в Карачи с помощта на „Кариас“ болница за лекуване на прокажени. Първоначално нейната болница лекува годишно по четири хиляди болни от прокажа от Пакистан и от съседните страни. Заболелите постепенно намаляват и през 2008 г. болницата е лекувала 450 прокажени.

Сестра Рут е германка и наскоро навърши 80 години. Юбилеят е отпразнуван много тържествено под патронажа на президента на Пакистан. Тя е наградена с най-високото отличие и е издигната в ранг „постоянен държавен секретар“. Юбилярката е получила голям брой телеграми, писма и подаръци от хиляди пакистанци и жители от съседните страни. Въпреки възрастта си тя продължава да лекува. От името на папа Бенедикт XVI сестрата е получила следната телеграма: „Поздравявам те! Дерзай! Бъди благословена!“

Веска КОЧУМОВА

Програма на папа Бенедикт XVI за Рождество Христово и Нова година, предавана по Евровизия

Четвъртък, 24 декември 2009 г.

Тържество на Рождество Христово. Среднощна литургия във ватиканската базилика „Свети Петър“.

Начало - 23,00 часа българско време.

Петък, 25 декември 2009 г.

Традиционно послание за Рождество Христово и благословия „Urbi et Orbi“ (Благослов за града и за света). Площад „Свети Петър“.

От 13,00 до 13,45 часа българско време.

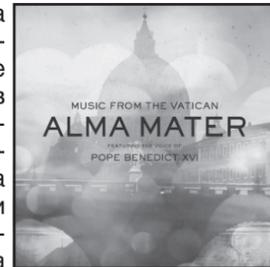
Петък, 1 януари 2010 г.

Тържество „Дева Мария Богородица“. Света литургия в базиликата „Свети Петър“ по повод 43-тия световен ден на мира.

От 11,00 до 12,45 часа българско време.

Издаден е CD с гласа на папа Бенедикт XVI

В началото на ноември в римското кметство бе представен нов компактдиск, озаглавен „Алма Матер“. Той включва размисленията и молитвите към Дева Мария на папа Бенедикт XVI на фона на григорианско пеене и модерна сакрална музика. За неговото реализиране Радио Ватикан разреши използването на регистрирани от него осем молитви и размисления на папата. „Целта на този CD е да насърчи музикалния език, свързан с посланието на мъдрост и духовност, да достигне широката публика - каза при представянето генералният директор на Радио Ватикан отец Федерико Ломбарди. - Защото музиката е език, преминаващ през всички граници,

и може да бъде разбран във всички части на света. Папата е добре разположен към проучвания, правени разумно и уравновесено, за намиране на нови начини за известяване на постоянно-то послание и смята, че художествената съзидателност е свързана с духа.“ Гласът на Светия отец се примесва с григорианското пеене и модерната сакрална музика според идеята на отец Джулио Херони, художествен директор на издателството San Paolo Multimedia, произвело диска. В реализирането му участват и трима композитори с различна вяра: Стефано Майнети, католик; Нур Един, мохамеданин и Симон Босуел, невярващ.

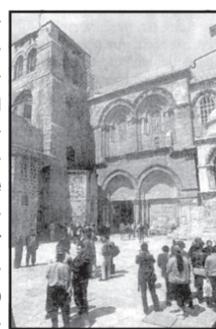
По Радио ВАТИКАН

Преди 1000 години халиф Ал Хаким разруши черквата на Христовия гроб

Черквата на Христовия гроб в Йерусалим спада към най-важните и значими светилища на християнството. На 18 декември 1009 г. тя е разрушена от Ал Хаким, шестия халиф от египетската фамилия Фатимиди - по името на Фатима, дъщерята на Мохамед от шиитската династия, която контролира Египет, Сирия и голяма част от Северна Африка. Това действие подтикна по-късно кръстоносците да освободят Йерусалим от мохамеданите.

Първата черква на Христовия гроб е построена и осветена през 335 г. Десет години по-рано в стар римски храм са открити предмети и останки от разпятието, погребението и възкресението на Христос. Император Константин разваля храма, построява нов и създава около гробницата своеобразна ротонда от религиозни постройки и голяма базилика. Сред ротондата на открито е скалата Голгота. При нашествието на персийските Сасаниди през 614 г. целият комплекс е опустошен. Християните бързо го възстановяват.

През 985 г. се ражда халиф Ал Хаким. През май 996 г. умира баща му. Един от неговите

евнуси - Бардшуван, поема властта. По-късно през 1000 г. Ал Хаким го убива и така 15-годишният халиф става владетел. Той въвежда строга мюсюлманска дисциплина и ислямски закони. Забранява всякакви християнски и еврейски прояви, принуждава християнските чиновници да приемат исляма. През 1008 г. конфискува и плячкосва християнските храмове и на 18 декември 1009 г. разрушава и черквата на Христовия гроб.

Възстановяването на целия комплекс започва 30 години по-късно и привършва напълно през XII век. Оттогава светилището е вече под неблагоприятното влияние на природните условия. Днес то се нуждае от спешни оздравителни мерки. Но няма кой да задвижи бързо нещата. Шестте християнски вероизповедания са само „съсобственици и ползватели“ на светилището. И водят мудни преговори, които могат да се окажат и пагубни за светинята. Защото мохамеданите - особено фанатичните и екстремистите - вече предявяват настоятелни и не съвсем безопасни претенции към най-важното християнско светилище!

Петър КОЧУМОВ